

With
Love

請叫我總監

Master of My Own

ขอโทษที่ ฉันไม่ใช่ 2
เลขาคุณแล้ว



พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

เขียน : หงจิว
แปล : เต๋ียวหลิงซิงซิว





ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

请叫我总监 2

Master of My Own ขอโทษที่ ฉันไม่ใช่เลขาคุณแล้ว 2

红九

หงจิว

|

เดี่ยพลิงซิงซิว แปลา

"เมื่อก่อนผมไม่รู้เลยว่าคุณตีสนิทได้เก่งขนาดนี้ คุณนี่ไม่ใช่ย่อยนะ นักลงทุน
ทั้งโต๊ะถูกรู้คุณตีสนิทกันไปหมด!"

ประโยคนี้ของลู่อี้หึงทำให้หึงเหมิงรู้สึกภูมิใจและทอดถอนใจออกมา

จะกินข้าวในวงการไหนก็ต้องฝึกความสามารถด้านนั้น เมื่อก่อนทำงานเลขาค
ขอเพียงเธอเอาใจลู่อี้หึงได้คนเดียวก็ถือว่ามีความสามารถมากพอแล้ว แต่ตอนนี้
เธอมาทำงานด้านการลงทุนแล้ว เธอต้องมีความสามารถที่จะเอาใจคนทั้งกลุ่มได้
แต่ดูเหมือนลู่อี้หึงคิดว่าเธอมีความสามารถแค่เอาใจเขาคนเดียว เขาดูถูกเธอมาก
ขนาดนั้น

พอคิดได้แบบนี้หึงเหมิงก็จูงใจยิ้มโมโหกลับไป "ประธานลู่คะ ความไม่ใช่ย่อย
ของฉันท่อไปยังมีอีกเยอะ!"

คำนำ

ถ้าเจอเจ้านายแบบลูจี้หมีง เราจะอดทนได้เท่าหนึ่งหมีงใหม่ จะตอกกลับไปยังไงเมื่อเจอเหตุการณ์แบบนี้' คำถามเหล่านี้คงเกิดขึ้นในใจนักอ่านหลายท่านที่อ่าน 'Master of My Own ขอโทษที่ ฉันไม่ใช่เลขาคุณแล้ว' เล่ม 1 จบ บางคนอาจจะอ่านไปกำหมัดแน่นไปด้วยซ้ำใช่ไหมคะ อยากขยี้มหัวเขาได้แต่อย่าเพิ่งเกลียดเขากันนะคะ คอยติดตามเรื่องราวของบอสลูไปเรื่อยๆ แล้วคุณอาจจะหลงรักเขาโดยไม่รู้ตัว

ส่วนหนึ่งหมีงสาวแวนของเรานั้น ในเล่ม 2 นี้เธอมีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงบุคลิกตัวเองเสียใหม่ค่ะ ซึ่งก็ทำเอาคนรอบข้างฮือฮากับลุคใหม่ของเธอนั่นเอง ด้านการทำงานเธอก็มุ่งมั่นทำอย่างหนักหน่วงจนก้าวไปถึงเป้าหมายของตัวเองอีกก้าวหนึ่ง ด้านการเป็นเพื่อนก็ไม่บกพร่องเพราะต้องคอยจับตาดูแฟนเพื่อนที่มีท่าทีไม่ชอบมาพากลกับสาวอื่น ส่วนเรื่องหัวใจ... งานนี้เหมือนจะมีหนุ่มหล่อเข้ามา 'หยอดขนมจีบ' จนทำให้ใจเธอสับสนซะแล้วล่ะค่ะ

ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงมากมายหลายเรื่องที่เกิดขึ้นกับหนึ่งหมีงนี้ อดีตเลขาฯ ตัวน้อยได้แสดงให้เห็นว่าเธอมีศักยภาพมากแค่ไหน ลูจี้หมีงจะมีปฏิกิริยาอย่างไร จะยังรู้สึกเสียดายที่ทำให้เธอหลุดมือไปหรือเปล่า และการปรากฏตัวของ 'นางฟ้า' ที่อยู่ในใจเขาจะทำให้ความสัมพันธ์ของเขากับหนึ่งหมีงเปลี่ยนไปอย่างไร เราไปติดตามกันต่อได้ในเล่มเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- สวีชื่อเถียน เพื่อนสาวคนสนิทของลูจี้หมิงและเจิงอวี่หังตั้งแต่สมัยเด็ก ทั้งยังเป็นเพื่อนร่วมเรียนอีเอ็มบีเอกับสวีอิ่ง เธอเป็นสาวสวยที่สูงถึงร้อยเจ็ดสิบ เซนติเมตร มีเสน่ห์เย้ายวนใจ ปัจจุบันทำงานด้านการเงิน แอบชอบลูจี้หมิงมานานแล้ว
- สวีอิ่ง เจ้าของบริษัททอชิงสื่ออินเวสเมนต์ อายุประมาณสี่สิบ เป็นนักลงทุนที่มีความสามารถ มีบุคลิกสง่างาม อ่อนโยน แม้จะดูเป็นผู้หญิงเก่ง กล้า และทะเยอทะยาน แต่ก็ยังเป็นคนที่ไม่กล้าทำอะไรที่เสี่ยงมากนัก
- หานอีเมิ่ง ผู้หญิงที่อยู่ในใจลูจี้หมิงมานานแล้ว อายุมากกว่าเขาห้าปี เพราะเธออยู่เคียงข้างในช่วงที่เขาอายุ 10-15 ปี ทำให้เขามีชีวิตอยู่มาได้ อย่างปกติในภาวะที่ครอบครัวมีปัญหา แต่เธอคิดกับลูจี้หมิงเป็นแค่น้องชายเท่านั้นและตอนนี้เธอก็มีภาวะซึมเศร้าขั้นรุนแรง
- เหอเยวี่หลวน แฟนหนุ่มของโหยวฉี ตอนจีบโหยวฉีเขาดูไม่คู่ควรกับเธอที่เป็นดาวมหาวิทยาลัย แต่เขาก็ผลักดันตัวเองจนเรียนจบปริญญาเอกและพาโหยวฉีไปอยู่เมืองนอก ทำงานอยู่ในวอลล์สตรีต เลี้ยงดูให้โหยวฉีอยู่อย่างสุขสบาย ก่อนจะกลับมาทำงานเป็นซีอีโอของบริษัทที่ประกั้นกับเหรินฉีที่จีน

บทที่ 35

อย่าพูดเหลวไหล

ต่อมาเป็นเวทีของหนึ่งเหมิง เธอหยิบจับวางไฟสังหารทั้งสี่ทิศ* ขณะ
ลูจี้หมิงไปสืบทว่าเกม ทำเอาลูจี้หมิงใกล้จะหัวร้อนแล้ว

เมื่อเกมล่าสุดจบลง บนตัวลูจี้หมิงไม่มีสิ่งของอะไรจะควักออกมา
ได้อีก จึงจำเป็นต้องถอดเสื้อผ้าแล้ว

ลูจี้หมิงรู้สึกเสียใจมากที่ไม่ได้เอาของใส่กระเป๋าเสื้อกระเป๋ากางเกงไว้
เยอะหน่อย เขาถอดเสื้อนอกออกอย่างไม่เต็มใจแล้วก็เข้าสู่โหมดโมโห

"คุณจงใจพุ่งเป้ามาที่ผมใช่ไหม!" ลูจี้หมิงถอดเสื้อนอกโยนไปข้างๆ
ถามหนึ่งเหมิงอย่างเกรี้ยวกราด

หนึ่งเหมิงพยักหน้าอย่างไม่ลังเล "คงงั้นละมั้ง!"

ลูจี้หมิงจะคว้าโต๊ะ แต่หนึ่งเหมิงกับเจิงอวี๋หังสังเกตเห็นและกอดโต๊ะเอาไว้
ได้ทันเวลา

หนึ่งเหมิงหันหน้าไปถาม "คว้าโต๊ะไม่สำเร็จ ยังจะเล่นต่อไหม"

ลูจี้หมิงกัดฟันจนกล้ามเนื้อแก้มกระตุก "เล่นเซ่! ใครกลัวก็เป็นคน
ซี้ซัลาด!"

* สังหารทั้งสี่ทิศ เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงมีความสามารถเหนือผู้อื่น มีทักษะที่โดดเด่น ยกที่จะเอาชนะ

เจิงอวี๋หังที่อยู่ฝั่งตรงข้ามหัวเราะอย่างมีความสุขมาก เหมือนกับ
เพียงพอนไซบีเรีย* ที่มาขโมยไก่ไปได้

หลังจากผ่านไปสองเกม

ลูจี้หึงถึงกับต้องถอดถุงเท้าแล้ว หน้าซำเข้ายังยื้อด้วยการถอด
ข้างละเกมอีกด้วย ตอนนั้นบนตัวก็เหลือแค่เสื้อเชิ้ตกับกางเกงสแล็กส์เท่านั้น

เจิงอวี๋หังถามเขา "นายสวมรองเท้าข้างในหรือเปล่า"

ลูจี้หึงทำสีหน้ารังเกียจ "ใครจะใส่ของพรรคนี้!"

เจิงอวี๋หังเสนอความคิดกับหนึ่งเหมิงว่า "รอบถัดไปเอากางเกง ไม่ต้อง
เอาเสื้อเชิ้ต ผมว่าเราต้องใส่บ็อกเซอร์ลายพริ้วแน่!"

ลูจี้หึงยกเท้าข้างหนึ่งที่อยู่ใต้โต๊ะถีบไปที่น่องของเจิงอวี๋หังเต็มแรง
นิวตัน** หนึ่งที

เกมถัดไปเล่นไปได้ครึ่งทาง หนึ่งเหมิงก็ทนไม่ไหวต้องลุกไปห้องน้ำ

ทันทีที่เธอเดินไป ลูจี้หึงก็รีบลุกขึ้น ทำทางที่กระด้างตัวขึ้นข้างเต็มไปด้วย
แรงกระโดดเหมือนกับโดนหมากัด เขาดึงเจิงอวี๋หังขึ้นมาแล้วเริ่มแลกไฟจาก
มือข้างหนึ่งไปอีกข้าง การกระทำของทั้งสองคนดูคล่องแคล่วมาก ดูก็รู้ว่า
สมคบคิดทำเรื่องพวกนี้กันตั้งแต่เด็ก ทำเอาเก้าเก้าเก้าที่เข้ามาเสริมขาถึงกับ
ตะลึงอ้าปากค้าง เธออยากคารวะคนที่มาจากปักกิ่งทั้งสามคนนี่ทำให้คืนนี้
เธอตะลึงอ้าปากค้างมากกว่าสิบปีที่ผ่านมา

สองนาทีก่อนหนึ่งเหมิงก็เดินกลับมา

เธอเลือกไฟไปหนึ่งจะทิ้งลง แต่คิดแล้วคิดอีกก็ดึงไฟกลับคืน

เธอเลือกทิ้งไฟอีกไป

เจิงอวี๋หังตื่นเต็นร้องคำว่า "เพ็ง"*** ออกมา ลูจี้หึงที่อยู่ตรงข้าม
แสดงสีหน้าอยากจะทำเขาให้ตาย

* เพียงพอนไซบีเรีย สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็ก เป็นนักร้องที่ไม่เพียงลำเดียวที่ตัวเล็กกว่าอย่างเช่นหนู แต่สามารถ
ลำสัดขนาดใหญ่กว่าตัวเองได้ เช่น กระต่ายป่า เบ็ด ไก่ นก

** นิวตัน คือหน่วยวัดของแรง

*** เพ็ง เป็นศัพท์ในวงไพ่นกกระจอก หมายถึงเมื่อผู้เล่นอีกฝ่ายลงไฟมา แล้วฝั่งเรามีไฟชุดนั้นเหมือนกันสองใบ
เราสามารถเก็บไฟใบนั้นของอีกฝ่ายไปได้ รวมกันเป็นไฟหนึ่งชุดเล็กและค่อยเปิดไฟใหม่อีกหนึ่งใบ

ท่าทางเช่นนั้นกำลังบอกว่า 'ไอ้โง่ อย่าขัดจังหวะสิโว้ย! พ่อจะชนะโว้ย!'
แต่เจิงอวี่หังไม่อาจต้านทานต่อความยั่วยวนของ 'เฟิ่ง' ได้ เมื่อ
เผชิญหน้ากับสีหน้าที่จะฆ่าคนได้ของลูจี้หมีง เขาเลือกที่จะต่อต้าน คิดว่า
ความตายคือการได้กลับบ้าน

เขาเฟิ่งแล้วก็ทิ้งไฟหนึ่งใบออกมา หนึ่งเหมิงกินแล้วก็แยกไฟคู่
ทิ้งลงมาอย่างหนึ่งๆ

เจิงอวี่หังร้องอย่างตื่นเต้นดีใจว่า "น็อกแล้ว!"

ลูจี้หมีงที่อยู่ตรงข้ามเขาสีหน้าดูแยกว่ากันหม้อที่ใช้คั่วยาพิษเสียอีก
ตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่าจะให้ฉันชนะ!

เขากวาดไฟออกไป "ไม่เล่นแล้ว! ไม่สนุก!"

หนึ่งเหมิงเหล่ตามองเขา ที่แท้ก็แพ้แล้วพาล...

ลูจี้หมีงคว้าเสี้ยนนอกขึ้นมา ก่อนจะพุ่งไปทางหน้าประตูแล้วเดินออกไป
ทันที เจิงอวี่หังบอกหนึ่งเหมิงว่าไม่ต้องไปสนใจเขา ลูจี้หมีงต้องไปเดิน
ออกกำลังแน่ๆ นิสัยเขาเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว

หนึ่งเหมิงแอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

จบเกมอย่างปลอดภัย ไม่ต้องมองกล้ำเนื้อหน้าอกที่มีเส้นเลือดขด
หรือกางเกงในสามเหลี่ยมลายดอกเช็กซึ่งฉีกเส้นเลือดกำเดาพุ่ง

เล่นไฟนกระจะออกไปครึ่งคืน หนึ่งเหมิงรู้สึกมีน้ตึระชะไม่น้อย เธอเดิน
ออกมาจากห้องลูจี้หมีง เมื่อเห็นว่าชั้นสองมีระเบียงเล็กๆ จึงเดินไปปรับลม

หญิงสาวจ้บราวระเบียงแห่งหน้ามอห้องฟ้า สูดหายใจเข้าออกลึกๆ
พ้นควันออกมาท่ามกลางแสงจันทร์ที่มีหมอกควัน บอกตัวเองว่าอย่าเสียใจ
เด็ดขาดที่ใจอ่อนเลยอดเห็นหนุ่มเปลือยท่อนบน

ขณะที่เธอสูดหายใจเข้าออก ด้านหลังก็มีเสียงฝีเท้า เมื่อลองฟังดูแล้ว
รู้ว่าไม่ใช่ลูจี้หมีง เธอจึงหันหน้ากลับไป แล้วก็เจอเจิงอวี่หัง

เธอยังกลัวว่าลูจี้หมีงจะออกมาหาเรื่อง ตอนกลางคืนเป็นช่วงเวลา
ที่ควบคุมอารมณ์ได้แย่มากที่สุด ความมืดมิดยามค่ำคืนกระตุ้นให้เกิดอารมณ์

ได้ง่าย เมื่อผ่านคืนแห่งศึกไฟนกระจอกไป เธอไม่รู้วาระยะห่างระหว่างเธอกับลูจี้หมิงจะใกล้ขึ้นบ้างหรือไม่ หรือการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเธอจะทำให้ห่างกันออกไปอีก

ขณะที่ไม่รู้วาระยะห่างมีแค่นั้น ทำให้เธอไม่รู้ว่าจะควรแสดงท่าทีและความรู้สึกอย่างไรเมื่อต้องเผชิญหน้ากับลูจี้หมิงไปชั่วขณะ

แต่กับเจิงอวีหังนั้นไม่เป็นไร เดิมทีเขาเป็นคนแปลกหน้า แล้วก็จะกลายเป็นคนแปลกหน้าที่คุ้นเคย ถ้าคุ้นเคยไม่ได้ก็เป็นคนแปลกหน้าต่อไป

จิตใจที่ปลอดโปร่งทำให้หิงเหมิงรู้สึกผ่อนคลายมากเมื่อต้องรับมือกับเจิงอวีหัง

ทว่าทันทีที่คนแปลกหน้าเปิดปาก ก็ได้ทำลายท่าทางที่ห่างเหินนั้นทิ้ง เหมือนกับเขาเสียใจที่ได้พบกับเพื่อนรู้ใจซ้ำเกินไป ทั้งเป็นกันเองและสนิทสนมกันง่ายตาย

"หิงเหมิง เกมที่แล้วคุณทิ้งให้ผมนี่อ้อ คุณก็ต้องให้ผมทำอะไรสักอย่างจากคุณใช่ไหม"

เจิงอวีหังเดินเข้ามาพร้อมกับพูดไปด้วย รักษาระยะห่างกับหิงเหมิงไว้ครึ่งเมตร เขาหันหลังยืนพิงราวกัน

หิงเหมิงหันไปทางเขาแล้วตอบอย่างใจกว้าง "อยากได้อะไรก็ว่ามาสิคะ"

เจิงอวีหังเท้าแขนทั้งสองข้างไว้บนราวกัน เขาเอียงหน้าแล้วยิ้ม "ผมต้องการแว่นตาของคุณ"

หิงเหมิงลิ่งลอยแคว้นาที่เดียวก็ตัดสินใจยอมรับความพ่ายแพ้ เธอถอดแว่นตาแล้วยื่นให้ชายหนุ่ม

ด้วยแสงไฟจากไฟทางเดินในโรงแรม เจิงอวีหังมองเห็นผมหน้าม้าหนาๆ ของหิงเหมิงที่มแทงไปบนขนตา

เขาคิดอยู่สักพักแล้วเอ่ยขึ้นว่า "คุณเอาผมหน้าม้าไปตัดด้านข้างหน่อยสิ ให้ผมดูชัดๆ ว่าคุณหน้าตาเป็นยังไง แล้วผมจะคืนแว่นตาให้คุณ"

หนึ่งเหมิงปฏิเสธคำขอนี้ เธอบอกว่าคุณอย่าคิดจะใช้เลนส์ไว้สองอัน
มาหลอกให้ฉันเป็นตัวตลก

เจิงอวี๋หึงซุกสนุกขึ้นมา

ผู้ชายที่ชอบหัวเราะจะมีดวงชะตาที่ไม่แยء ในคำคินฤดูหนาวมีลมพัด
มาเบาๆ เป็นระยะ แต่ลู่ๆ ลมหนาวที่พัดเบาๆ นี้ก็พัดแรงขึ้น บัดผมหน้าม้า
ของหนึ่งเหมิงออกไป

หนึ่งเหมิงรีบหันไปตามลม เจิงอวี๋หึงยิ้มและคินแวนตาให้เธอ

"?" บนหน้าหนึ่งเหมิงมีเครื่องหมายคำถาม เธอใส่แวนตากลับไปวาง
บนตั่ง และเห็นรอยยิ้มที่บอกว่า 'ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้' บนใบหน้าของเจิงอวี๋หึง

เจิงอวี๋หึงยิ้มพลงพูด "ผมเดาไม่ผิดจริงๆ ส่วนที่สวยที่สุดบนใบหน้า
คุณถูกคุณปิดบังไว้อย่างมิดชิด" เขาชี้ไปที่ดวงตาใต้แวนตาของเธอและ
พูดต่อ "ดวงตาของคุณสดใสมาก กระจ่างมาก" เขาลองเทียบสัดส่วน
ขนาดของดวงตากับใบหน้าของหนึ่งเหมิงแล้วยิ้มอีก "รูปหน้าคุณคือรูปหน้า
ที่เสี่ยวเถียนเถียนชอบมากที่สุด เธอฝันอยากผอมให้หน้าเล็กเท่าฝ่ามือ
เพราะใบหน้าของพี่สาวที่เอบ้าหมิงหมิงชอบก็ทรงนี้แหละ มีน่าล่วันนั้น
เธอเห็นคุณไม่สวมแวนตาก็ตื่นตระหนกมาก เธออิจฉาคุณที่หน้าเล็กกว่า
เธอเยอะ ฮ่าๆๆๆ"

หนึ่งเหมิงมองเจิงอวี๋หึงหัวเราะเหมือนไอ้บ๊องตัวใหญ่อยู่เงียบๆ

เพื่อหยุดเสียงหัวเราะอันชั่วร้ายของเจิงอวี๋หึงที่อาจจะรบกวนชาวบ้าน
เธोजึงถามคำถามที่เดาคำตอบได้อยู่แล้ว

"เสี่ยวเถียนเถียนคือ?"

เจิงอวี๋หึงหยุดรบกวนชาวบ้านและตอบว่า "สวีซือเถียนไง คุณรู้จักนี้"

หนึ่งเหมิงพยักหน้า "อ้อ เธอเนอะเอง เธอบอกว่าฉันไม่ใส่แวนตาแล้ว
น่าเกลียดจนชนหัวลูก"

เจิงอวี๋หึงเบะปาก "คุณไปฟังเธอพูดมั่ว เธอยังพูดเหลวไหลอีกว่าผม
ไม่หล่อเลย คำพูดนี้เชื่อได้ยังไง"

"..."

ตอนนี้หนึ่งเหมิงเหมือนเห็นลู๊หลี่หมิงที่พูดถึงหน้าตัวเองอย่างหน้าไม่อาย เห็นได้ชัดว่าเพื่อนของใครก็นิสัยเหมือนคนคนนั้น เพื่อนของคนทีหลังตัวเอง ก็คิดว่าตัวเองดีไปหมด เพื่ออวยยศใส่มงกุฎให้รูปลักษณ์ตัวเองเวลาอวด ก็ไม่เคยยอมใครสักนิด

เจิงอวี๋หังคิดอยู่พักหนึ่งแล้วปลอบใจหนึ่งเหมิงจากมุมที่ไม่หลงตัวเอง "อย่าไปฟังเสี่ยวเถียนเถียนเลย เธอจงใจตัดความมั่นใจของคุณ ไม่อยากให้คุณถอดแวนแล้วกลายเป็นคนสวย เธอก็แค่คิดเล็กคิดน้อยเท่านั้นเอง ส่วนคุณ ต่อให้คุณถอดแวนแล้วไม่ใช่สาวสวยสุดๆ แต่งหน้าแต่งตาหน่อย ก็ไม่ได้ดีไปกว่าเสี่ยวเถียนเถียนเลย"

หนึ่งเหมิงดันแวนที่อยู่บนสันจมูกและไม่พูดอะไร ถ้าชมเธอว่าหน้าตาดี เธอก็ไม่อยากขัดจ้งหวะเลยสักนิด...

เจิงอวี๋หังที่ฟังราวกันอยู่ก็หันตัวมาแก้สับองศา กลายเป็นใช้ข้างลำตัว ฟิงราวกัน สายตามองตรงมาที่ใบหน้าด้านข้างของหนึ่งเหมิงแล้วก็พูดขึ้นทันที

"ที่ผมชนะก็เพราะผมกับหมิงหมิงสลับไฟกัน"

หนึ่งเหมิงหันมาสบตาเขาแล้วยิ้มออกมา "อืม ฉันทรู้ เขาเปลี่ยนสามเชือก ห้าเหรียญ แปดหมื่น* ให้คุณ ส่วนคุณเอาเจ็ดเชือก แปดเชือก แล้วก็เก้าหมื่นให้เขา เขาขาดหนึ่งหมื่น ต้องได้เก้าหมื่นเท่านั้นถึงจะชนะ แต่ฉันก็เปลี่ยนใจกะทันหัน ไม่ได้ทิ้งเก้าหมื่น ฉีกไฟให้คุณชนะ"

เจิงอวี๋หังตกใจเข้าให้แล้ว

นี่เป็นหุ่นไม้ไปสองวินาทีเขาก็ได้สติกลับมา แล้วพูดประโยคที่

* สามเชือก ห้าเหรียญ แปดหมื่น คือหน้าชุดไฟนกรระจอก ซึ่งไฟนกรระจอกมาตรฐานมีทั้งหมด 5 ชุด แบ่งเป็น ชุดหลักหมื่น ประกอบด้วยไฟหน้าหนึ่งหมื่นถึงเก้าหมื่น หน้าละ 4 ใบ รวมทั้งหมด 36 ใบ ชุดเชือกมีไฟหน้าหนึ่งเชือก จนถึงเก้าเชือก หน้าละ 4 ใบ รวมทั้งหมด 36 ใบ ชุดเหรียญมีตั้งแต่ไฟหน้าหนึ่งเหรียญจนถึงเก้าเหรียญ หน้าละ 4 ใบ รวมทั้งหมด 36 ใบเช่นกัน และยังมีชุดขานหยวนประกอบด้วยไฟอักษรฟา ไฟอักษรวง และไฟไป หน้าละ 4 ใบ รวมเป็น 12 ใบ และชุดสลีทซึ่งแบ่งเป็นไฟหน้าทีละวันออก ไฟทีละวันตก ไฟทีละได้ ไฟทีละหนี หน้าละ 4 ใบ รวมทั้งหมด 16 ใบ ซึ่งไฟทั้งหมด 5 ชุดรวมเป็นหนึ่งสำหรับ บางพื้นที่จะมีชุดดอกไม้และชุดฤดูกาลเพื่อใช้เล่นด้วย

หนึ่งเหมิงรู้สึกว่าเป็นเกียรติมากเป็นพิเศษ

"หนึ่งเหมิง ตอนนี้ผมคิดว่าหนึ่งเหมิงเขาตาบอด ใจบอด มีตาแต่ไร้แววจริงๆ เขาจะปล่อยคนเก่งๆ อย่างคุณไปได้ยังไง"

หนึ่งเหมิงแค่นเสียงเย็นซาออกไปว่า "นั่นนะสิ!"

หลายวันต่อมาชีวิตก็ดำเนินต่อไปเป็นปกติเรียบร้อยดี ตอนกลางวัน หนึ่งเหมิงกับลูจี้หมิงตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ เจิงอวี๋หังใช้เหตุผลว่าจะไปตรวจเยี่ยมกิจการทางบ้านเพื่อฆ่าเวลา

ช่วงพักกลางวันหนึ่งเหมิงไม่ยอกนั่งจ้องหน้ากับลูจี้หมิง จึงใช้ข้ออ้างว่าอยากเดินย่อยแล้วลงบันไดไปเดินเล่น เมื่อไปถึงบ่อมยามก็คุยกับคุณลุงยาม คุณลุงยามทำงานที่นี่มานานมาก เขาเป็นคนช่างพูด หนึ่งเหมิงคุยกับเขาอย่างสนุกสนาน หลังมือเที่ยงจะต้องมานั่งคุยกับเขาทุกวัน เวลาช่วงเที่ยงของเธอจึงไม่ได้นำเบี้ออะไรอีก

ตอนเย็นกลับถึงโรงแรม หนึ่งเหมิง ลูจี้หมิง เจิงอวี๋หัง สามคนยังคงจับถ้ำแก๊นี่ยหรือห้องสาวถ้ำแก๊นี่ยที่ชอบเล่นไฟนกกกระจอกเหมือนกัน มาเล่นไฟด้วยกัน

ตั้งแต่คืนที่สองหนึ่งเหมิงสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในตัวลูจี้หมิง เขาเล่นไฟจริงจั่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คำนวนไฟจำไฟก็ตั้งใจเป็นพิเศษ แล้วเธอก็ค่อยๆ เอาชนะเขาได้ยากขึ้น แม้จะไม่อยากยอมรับว่าถึงลูจี้หมิงจะมีนิสัยที่บกพร่องมาก อายุขนาดนี้ก็ยังไม่มีการพัฒนาที่ดีขึ้น แต่เขาฉลาดจริงๆ ขอเพียงเขาใจเย็นและจริงจั่งกับสิ่งที่อยากทำ เขาก็สามารถทำอะไรก็ได้ ลูจี้หมิงค่อยๆ กลายเป็นศัตรูตัวฉกาจที่หนึ่งเหมิงยากจะเอาชนะได้

หนึ่งเหมิงใช้มาตรการรับมือบางอย่าง ทุ่มเทเพื่อจะเปลี่ยนสถานการณ์ให้เป็นฝ่ายชนะที่ยากขึ้นเรื่อยๆ ในระหว่างการเล่นไฟนกกกระจอกเธอมักจะถามปัญหาเฉพาะทางเป็นครั้งคราว ในตอนนี้คำตอบของลูจี้หมิงมาจาก

จิตได้สำนึก เขาบอกวิธีแก้ปัญหาโดยไม่มีแวนจะประชดเธอเหมือนตอนทำงานช่วงกลางวัน และที่สำคัญที่สุดคือวิธีนี้สามารถขจัดจ้งหะการคำนวณไฟของเขได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวอย่างเช่น...

หนึ่งเหมิง "บริษัทมีสิทธิบัตรที่ยื่นในชื่อส่วนตัวของพนักงาน บริษัทบอกว่าการยื่นขอสิทธิบัตรแบบนี้ทำได้ค่อนข้างรวดเร็ว แบบนี้มีผลกระทบต่อธุรกิจใหม่คะประธานลู่"

ลู่จี้เหมิง "รีบให้พนักงานโอนสิทธิบัตรให้กับบริษัท ถ้าตอนนี้ไม่โอนเตรียมเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์โบรกเกอร์ก็ต้องให้พวกเขาโอนอยู่ดี เฮ้ย??? เชี่ย!!! เจิงอวีหัง เมื่อกี้นายทิ้งไฟอะไร นายโยนอะไรลงไปฉันไม่เห็น!"

หรืออย่างเช่น...

หนึ่งเหมิง "ธุรกิจพึ่งพาลูกค้ารายใหญ่ไม่กี่รายในมณฑลมาก การพึ่งพาลูกค้ารายใหญ่แบบนี้จะส่งผลต่อการออกหุ้นเพิ่มทุนเป็นการเฉพาะของเราไหม"

ลู่จี้เหมิง "เมื่อกิจการจะออกไอพีโอก็เป็นเรื่องที่โบรกเกอร์ต้องให้ความระมัดระวัง แต่เราไม่เป็นไร トラบไตที่กิจการยังสามารถมั่นใจได้ว่าอีกสามถึงห้าปีลูกค้ารายใหญ่จะมีคำสั่งซื้อ อนาคตสามถึงห้าปีเราได้กำไร การลงทุนของเราจะได้รับผลตอบแทนที่เพียงพอก็พอแล้ว เฮ้? เตี่ยวะนะหนึ่งเหมิง เมื่อกี้คุณทิ้งไฟอะไร!"

ไม่ก็ครั้งต่อมาลู่จี้เหมิงก็เข้าใจว่าหนึ่งเหมิงต้องการอะไร พอเธอถามขึ้นอีก เขาก็โมโหพ่นกลับไป

"ผู้หญิงเจ้าเล่ห์อย่างคุณเจียบไปเลยนะ! อย่าคิดว่าผมไม่รู้ว่าคุณกำลังรบกวนการคำนวณไฟของผม!!"

เมื่อเส้นทางนี้ใช้ไม่ได้ หนึ่งเหมิงก็เปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ เธอและเจิงอวีหังเป็นพันธมิตรร่วมกันต่อต้านศัตรู

หนึ่งเหมิงแอบสอนกลโกงให้เจิงอวี่หัง

เกาจมูกหมายถึงเชือก ลูกหูกหมายถึงเหรียญ ปีบคางหมายถึงไฟหมีนั้น ทั้งสองคนร่วมมือกันอย่างแนบเนียน แม้เทคนิคการเล่นไฟของลูจี้หมีง จะก้าวหน้ารวดเร็วเหมือนขึ้นจรวดแต่ก็ไม่อาจเอาชนะพันธมิตรการโกงอย่างพวกเขาได้ และพันธมิตรสองคนก็เป็นพันธมิตรกันได้ดีขึ้น

ในที่สุดความสนิทสนมของพวกเขาที่เอาชนะลูจี้หมีงจนเขาหัวร้อน และจะคว้าโต๊ะอีกจนได้ ทั้งสองคนถือเบียร์ออกไปดื่มที่ระเบียงอย่างเบิกบานใจ ท่ามกลางลมหนาวในคืนฤดูหนาวที่พัดมาพวกเขาชื่นชมกันและกันจนเกือบคุกเข่าโขกศีรษะสาบานเป็นพี่น้องร่วมสาบาน

หนึ่งเหมิงจิบเบียร์ ใช้แอลกอฮอล์ต้านทานลมหนาวเล็กๆ เธอหันไปพูดกับเจิงอวี่หัง

"แปลกจริงๆ ที่คุณกับเขาเป็นคนรวยทั้งคู่ แต่ฉันไม่รู้สึกลำบากต่อหน้าคุณ"

เจิงอวี่หังส่ายหัวและเอ่ยอย่างภาคภูมิใจว่า "เขามั่นแล้ว ผมเป็นคนถ่อมตัว"

หนึ่งเหมิงคิดอยู่พักหนึ่งก็ส่ายหน้า "ไม่สิ อาจเป็นเพราะคุณว่า ไม่ได้ทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ฉันเลยไม่รู้สึกลำบากต่อหน้าคุณเพราะต้องมาเจอคนเก่งมีความสามารถดัดัน"

เจิงอวี่หังบิ่บกระป๋องเบียร์จนเปลี่ยนรูป และยื่นคำร้องขอเลิกคบหาเป็นเพื่อนกันอย่างเคร้าโศก

หนึ่งเหมิงกั้ดกระป๋องเบียร์อย่างมีความสุข จากนั้นเธอก็เปลี่ยนหัวข้อไปที่ลูจี้หมีง เธอเป็นคนเริ่มหัวข้อนี้อย่างโมโหเหมือนมีศัตรูร่วมกัน

"คุณนิสัยดีจริงๆ แต่นิสัยเกลียดคุณ แฮ่ บรรยายไม่ถูกเลย พูดตามตรงนะ เฉพาะนิสัยพยศเหมือนลาของเขา ต่อให้หน้าตาดีอย่างนี้ไม่มีวันแก่ ทั้งชีวิตเขาก็หาแฟนไม่ได้หรอก น่าสงสารนะ"

เจิงอวี่หังตะโกนขึ้น "เขา? เขาไม่จำเป็นต้องให้เราไปสงสารหรอก

เขาน่ะมีแสงจันทร์นวลส่อง* ในใจ เพราะงั้นเขาจึงไม่เคยคิดที่จะหาแฟนสักนิด"

หนิงเหมิงทำหน้าที่ประหลาดใจ "อะ?"

เจิงอวี่หึ่งแสดงความลึกลับออกมา "ผมพูดเรื่องนี้ไม่ได้"

หนิงเหมิงกลอกตา "เมื่อกี้ฉันนี่อกไฟที่คุณทิ้ง คุณติดค้างยังไม่ได้ให้ของฉัน ฉันอยากได้ยินเรื่องนี้ คุณเล่าเรื่อง เราสองคนหายกัน"

หลังจากลึกลับเล็กน้อย ใบหน้าของเจิงอวี่หึ่งก็เปลี่ยนไป มันเป็นการเปลี่ยนแปลงที่คล้ายเมฆสลายแล้วเห็นดวงจันทร์

"อืม บางทีผมเล่าให้คุณฟังอาจจะเป็นการทำในสิ่งที่ถูกต้องก็ได้!" เขาพูดแบบนี้แล้วก็เปิดเผยแสงจันทร์นวลส่องในใจของลู้อี้หึ่งออกมาให้หนิงเหมิงได้ยินและจินตนาการ

"ตอนนั้นทั้งพ่อกับแม่ของเขา...อืม พ่อกับแม่ของเขายุ่งมาก ไม่มีใครสนใจเขา ครอบครัวพี่แสงจันทร์กับครอบครัวของเขาสนิทกัน พ่อเขาจึงเอาหมิงหมิงมาฝากไว้ให้ครอบครัวพี่แสงจันทร์ดูแล เพราะงั้นตั้งแต่หมิงหมิงอายุสิบขวบจนถึงสิบห้าก็เรียกได้ว่าเติบโตในบ้านของพี่แสงจันทร์ พี่คนนั้นโตกว่าเขาห้าปี ใช้เวลาห้าปีเติบโตมาด้วยกันกับเขา เขาเชื่อฟังพี่สาวทุกอย่าง ส่วนเขารู้สึกกับพี่สาวอย่างลึกซึ้งตั้งแต่อายุเท่าไรผมไม่อาจพิสูจน์ได้ แต่ยังไงผมก็รู้ว่าสำหรับเขาแล้วพี่สาวมีความสำคัญเท่ากับชีวิต

ที่จริงแล้วพวกเราต่างก็รู้สึกว่พี่สาวไม่เหมาะกับเขา พี่สาวเลี้ยงดูเขาเหมือนเป็นลูก แม่จะชอบลูกได้ยังไง แต่หมิงหมิงไม่คิดอย่างนั้น เขาคิดว่าตัวเองเป็นพ่อ แม้ว่าพี่สาวจะดูเป็นนางฟ้ามาก แต่เธอก็ชอบผู้ชายมึนๆ และไม่ค่อยยอมรับความรักของผู้ชายที่เด็กกว่า แต่เพื่อพี่สาว หมิงหมิงฝึกโครงการดูแลตัวเองให้มึนๆขึ้น แม้รูปร่างจะเปลี่ยนแปลงได้ แต่เปลี่ยนอายุไม่ได้ เพราะพ่อเขาเป็นคนกำหนดจริงๆ แล้วนิสัยแยๆ ของเขาจะว่าไปก็เป็นพี่สาวที่เป็นคนสปอยล์ ดื้อดั่ง อารมณ์ร้าย ชายแก่ที่ยังซิง!"

ได้ยินแบบนี้หนิงเหมิงก็ฟันเบียร์ออกมา

* แสงจันทร์นวลส่อง เปรียบเปรยถึงบุคคลที่เฝ้าฝันถึงแต่ไม่ได้มาอยู่ข้างกาย

"ชายแก่ที่ยังซิงก็เป็นนิสัยไม่ดีเหมือนกันหรอก"

นี่มันแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่รักตัวเองแค่ไหน...

เจิงอวี่หึ่งตอบอย่างมั่นใจ "แน่นอน! นี่คือคำที่ใช้เรียกแทนพวกชอบอยู่โดดเดี่ยว!"

หนึ่งเหมิง "..."

เธอไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ แต่มีคนวิ่งเข้ามาจับช่วงต่อ

ลูจี้เหมิงโมโหมาก พุ่งเข้าไปใส่เจิงอวี่หึ่งที่อยู่ตรงระเบียงแล้วตะโกนด้วยสีหน้าโหดๆ

"นายพูดจางานๆ อะไรแบบนี้?!"

เจิงอวี่หึ่งย้อนอย่างไม่อ่อนข้อ "นกน้อยของนายยังไม่เคยใช้งาน แล้วจะพ่นอะไรได้!"

หนึ่งเหมิง "... อุบาทว์หุชะมัด"

ลูจี้เหมิงเบือนหน้าหนี จ้องหนึ่งเหมิงอย่างอารมณ์เสีย "อย่าไปฟังเขาพูดจาเหลวไหล!"

หนึ่งเหมิง "อ้อ"

ลูจี้เหมิง "อาเมิ่งไม่เคยบอกว่าเธอไม่อาจยอมรับความรักของผู้ชายที่เด็กกว่าได้!"

หนึ่งเหมิง "...อ้อ"

ที่แท้เรื่องที่พูดเหลวไหลก็หมายถึงเรื่องนี้เอง

บทที่ 36

น้ำตาในฝัน

หนึ่งเหมิงจมดิ่งกับประโยคที่ลูจี้หึงพูดว่า 'อาเหมิงไม่เคยบอกว่าเธอ
ไม่อาจยอมรับความรักของผู้ชายที่เด็กกว่าได้' ไปชั่วขณะ
นางฟ้าของเขาชื่อเหมิง
ชื่อก็คล้ายกัน คนเขาชื่อเหมิง ออร่านางฟ้า ส่วนเธอชื่อเหมิง เปรี้ยวจน
เข็ดฟัน*

นี่สินะคือสิ่งที่เรียกว่าความแตกต่างบนโลกมนุษย์
หนึ่งเหมิงหลุดจากภวังค์เพราะได้ยินเสียงเจิงอวีหังกำลังเยาะเย้ย
ลูจี้หึง

"ตื่นได้แล้ว! พี่เหมิงเขาหมั้นกับคนอื่นไปแล้ว!"

หนึ่งเหมิงได้ยินเข้าก็ตกใจ พลื้ตดำเนินไปอย่างรวดเร็ว เธอยังไม่ได้
คาดเข็มขัดนิรภัยรถไฟเหาะก็ออกตัวแล้ว

ลูจี้หึงตะโกนเถียงคอบเป็นเอ็นกลับไป "เซี่ย! ก็ยังไม่ได้แต่งงานไม่ใช่
หรือ ไม่ได้แต่งงาน แต่หมั้นมีประโยชน์อะไร! นี่ไม่ใช่การหมั้นครั้งแรก
ของเธอสักหน่อย จะตกใจอะไร! ฉันบอกนายไว้เลยนะ เมื่อวานเรายัง
ส่งข้อความหากัน เธอบอกว่าคิดถึงฉันมาก เธอจะกลับมาหาฉันเร็วๆ นี้! ทำไม

* เหมิง แปลว่าความฝัน เหมิง แปลว่ามะนาว

เป็นไงล่ะ นายยังมีอะไรจะพูดอีกไหม!"

รถไฟเหาะตีลังการิ่งอย่างบ้าคลั่งในความคิดของหนึ่งเหมิง คำพูดของ ลู่จี้หมิงเต็มไปด้วยเนื้อหาให้ซุบซิบที่ทำให้คนมีแรงกระช่มกระชวย

เจิงอวี๋หังกระต๊อเท้าและย้อนไปว่า "มี! ลู่จี้หมิง นายมันโง่งเงา!"

ระหว่างการขยับปากและลงมือ ลู่จี้หมิงเลือกอย่างหลัง เขาพุ่งเข้าไปใส่ เจิงอวี๋หัง

คนสองคนกระซากลากถูจากกระเบียดกลับไปทางเดินและจากทางเดิน กลับไปที่ห้อง ตรงระหว่างทางเดินกับประตูหนึ่งเหมิงก็ได้ยินลู่จี้หมิงตะโกน ถามต่อ

"นายจะยอมไหม! จะยอมหรือยัง!"

ถ้าแก่เนี้ยเดินขึ้นบันไดมาเพราะได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว ถาม หนึ่งเหมิงว่า "ทำไมถึงชกต่อยกันได้ล่ะ เมื่อครู่ยังดีจ้กกันอยู่ไม่ใช่หรอ คน ตัวสูงแพ้วแล้วหัวร้อนก็ชกต่อยกับคนเตี้ยกว่าหรอ คุณว่าฉันต้องโทรแจ้ง ตำรวจไหม"

หนึ่งเหมิงลงจากรถไฟเหาะของความคิดที่ฉวัดเฉวียน เธอยิ้มให้ ถ้าแก่เนี้ยอย่างมั่นใจ

"ไม่ต้องค่ะ วางใจได้ อย่างมากพวกเขาก็คชกหน้ากัน ไม่ทำให้ใครตาย หรอก"

ถ้าแก่เนี้ยเดินลงบันไดไปอย่างรู้สึกเบาใจลงบ้าง แต่ก็ยังไม่สบายใจ อยู่เล็กน้อย หนึ่งเหมิงยังยืนอยู่บนกระเบียดอีกพักหนึ่ง คิดทบทวนเงียบๆ ว่า ลู่จี้หมิงตั้งตัวเองไว้เป็นตัวสำรองของนางฟ้าหรือเปล้า

มีเสียงฝีเท้าตังกึกๆ เสียงที่ดังขึ้นทำให้หนึ่งเหมิงรู้ว่าใครสักคนเดิน ผ่านมา

น่ากลัวจริงๆ แม้ว่าเธอจะไม่ใช่เลขาฯ ของลู่จี้หมิงอีกแล้ว แต่เธอก็จำ นิสัยของเขาได้อย่างชัดเจน และเกือบจะกลายเป็นความสามารถในการ แยกแยะแล้ว

น่ากลัวจริงๆ คุณไม่สามารถคิดถึงคนคนนั้นได้ คิดถึงโจ โฉ โฉนี่ก็ถือ เบียร์มาเลย*

หนึ่งเหมิงหันกลับไปเห็นมือข้างหนึ่งของลูจี้เหมิงถือเบียร์มาหนึ่งโหล อีกมือหนึ่งถือเบาะโซฟาเก่าๆ สองใบออกมาจากในห้อง

เขาเดินมาหาเธอแล้วโยนเบาะโซฟาเก่าๆ ลงพื้น ก่อนจะนั่งลงบนเบาะใบหนึ่ง แล้วตบอีกใบเป็นสัญญาณให้หนึ่งเหมิงนั่งลง

ลูจี้เหมิงก็คิดถึงสติ๊กเกอร์ชายที่มีขนเต็มตัวกำลังตบเตียงแล้วพูดขึ้นว่ามานอนด้วยกันสิ

เธออดยิ้มขึ้นมาไม่ได้แล้วเดินเข้าไปนั่ง

ลูจี้เหมิงเปิดกระป๋องเบียร์ส่งให้

หนึ่งเหมิงรับแล้วถามเขา "นี่มันเรื่องอะไรคะประธานลู"

ลูจี้เหมิงเองก็เปิดกระป๋องเบียร์เช่นกัน เขาเงยหน้าดื่มอีกใหญ่ "ผมแพ้ไอ้เวรเจิงอวี่หังไม่ได้ ผมเองก็อยากดื่มเหมือนกัน! คุณเรื่องความในใจ!"

หนึ่งเหมิงกลั้นหายใจอยู่สองวินาทีเต็มๆ ก่อนจะตอบกลับไปว่า "คุณเรื่องความในใจหรือคะ ฉันเกรงว่าฉันไม่มีคุณสมบัติถึงระดับนั้นมั้งคะ..."

ลูจี้เหมิงหันหน้าไปถลึงตาใส่เธออย่างเอาเป็นเอาตาย "ถ้ายังซุกซุนเรื่องเก่าขึ้นมาอีกล่ะก็ ผมจะโยนคุณออกไปเลย!"

เพื่อเป็นการรับประกันว่าระหว่างคุยเรื่องเปิดใจจะไม่มีการระเบิดออกมาเป็นบางครั้งบางคราว หนึ่งเหมิงตัดสินใจให้ลูจี้เหมิงแปลงร่างซะก่อน เธออ้างว่าดื่มเหล้าเพื่ออบอุ่นร่างกาย หลอกล่อว่าลูจี้เหมิงคุณดูตัวเองนะ ลองจอนก็ไม่ใช่ ต้องหนาวแน่ ให้ดื่มเหล้าก่อน เธอหลอกล่อลูจี้เหมิงดื่มอึกๆ รวดเดียวสามกระป๋องติดต่อกัน

ตอนเปิดกระป๋องที่สี่ ลูจี้เหมิงเรอยาวๆ ในตอนที่เรอนี้ดวงตาของเขาก็เริ่มฉ่ำน้ำ หนึ่งเหมิงรู้ว่าเขาเริ่มมีเมึ่แล้ว เขาแปลงร่างเสร็จเรียบร้อย

หลังจากเรอยาวๆ เสร็จ ลูจี้เหมิงก็พูดประโยคหนึ่งออกมาอย่าง

* มาจากสำนวนจีน 'พูดถึงโจโฉ โฉโฉก็มา' หมายถึงในขณะที่ยกย่องหรือยกย่องบุคคลหนึ่ง บุคคลนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างพอเหมาะพอเจาะ

ไม่เหมือนเคย

"พวกเขาไม่เข้าใจผม ไม่เข้าใจสักคน!"

คำพูดที่คับข้องใจและเสียดแทงหัวใจคนเรียกน้ำตาได้บ้าง หนึ่งเหมิงฟังแล้วอึ้งไป

ลู่อี้เหมิงพูดต่ออีกประโยคหนึ่ง ทำให้หนึ่งเหมิงที่อึ้งไปกลายเป็นโก๋ไม้* อย่างสิ้นเชิง

"หนึ่งเหมิง คุณรู้ไหมว่าทำไมผมถึงติดคุณ ทำไมถึงไม่อยากจะให้คุณจากไปขนาดนี้"

หนึ่งเหมิงใจเต้นตึกตัก เธอไม่รู้แน่นอน แต่สิ่งที่รู้ก็คือไม่ต้องให้เธอถาม ลู่อี้เหมิงที่แปลงร่างแล้วจะต้องพูดเรื่องที่ปรารถนาแน่นอน เขาพูดกับเธออย่างเปิดอก พูดจนมีคำตอบให้กับคำถามนั้น

ลู่อี้เหมิงที่แปลงร่างแล้วว่าง่ายและเชื่อฟังมาก เหมือนย้อนเวลากลับไปตอนอายุสิบขวบ

เขาบอกว่าเขาน้อยใจคนรอบข้างที่ไม่เข้าใจความดีอันและการรอคอยของเขา เขาไม่พอใจที่พวกเขาตัดสินและแทรกแซงอย่างไม่มีเหตุผล เขาปรารถนาที่จะมีคนมาตบไหล่และบอกเขาว่าทุกคนมีสิทธิ์ที่จะยืนหยัดในการตัดสินใจของพวกเขาไม่ว่าจะถูกหรือผิด ลู่อี้

ความโกรธน้อยใจและความปรารถนามั่นพันกันและหมักอยู่ในไหในคืนที่เจิ้งอวี่หึ่งสะกิดผลเก่าก็ทำให้ไหนั้นแตกระเบิดออกมาในที่สุด

เขาต้องการผู้ฟัง เขาตั้งใจสร้างความประทับใจให้กับผู้ฟังคนนี้เพื่อให้เธอกลายเป็นคนที่สามารถตบไหล่ให้กำลังใจเขาได้

เขาจับหนึ่งเหมิงมาเป็นคนคนนี้

หนึ่งเหมิงฟังเจ้านายเก่าเล่าเรื่องราวของเขาให้เธอฟังทั้งหมดด้วยอารมณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน

การใช้ชีวิตร่วมกันในต่างแดนหลายวันทำให้ระยะห่างระหว่างคนสองคน

* มาจากสำนวน 'นั่งจนเป็นโก๋ไม้' หมายถึงนั่งจนเหมือนโก๋ไม้แกะสลัก ใช้กับคนที่สับสนกะทึ่ม เหม่อลอย งง หรือเพราะตกใจกลัว ประหลาดใจจนนั่งงั้น

ที่ไม่ได้อยู่ในโลกเดียวกันใกล้ชิดกันมากขึ้น ความหนาวเย็นในคืนฤดูหนาว ทำให้คนรู้สึกอยากจะใกล้ชิดกอดกันเพื่อความอบอุ่น เพื่อต่อต้านไอหนาวที่พันธนาการร่างกาย

คนที่ถูกแอลกอฮอล์เปลี่ยนวิญญูณไปนั่งอยู่กับพื้น รวากับเขาไม่ใช่คนที่สูงส่งอีกต่อไป

เรื่องราวเริ่มต้นที่เด็กชายอายุสิบขวบคนหนึ่ง จู่ๆ พ่อแม่ก็มาบอกเขาว่าพวกเขาหย่ากัน

เด็กชายตัวน้อยบอกว่านิยามคำว่าความสุขและครอบครัวของเขา สิ้นสุดลงหลังจากมื้ออาหารอำลามื้อนั้นตอนเขาอายุสิบขวบ

หลังจากหย่าร้างกันแม่เดินทางไปต่างประเทศกับสามีชาวต่างชาติอย่างอิสระตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นับจากนั้นความรักของแม่ก็แสดงออกผ่านโปสการ์ดและระบบฝากข้อความโทรศัพท์ในเขตเวลาที่แตกต่างกัน

พ่อก็ไม่ได้อีกว่าแม่สักเท่าไร เขาเปลี่ยนแฟนสาวที่อยู่ข้างกายตลอดเวลา สองปีนี้เป็นดาราสาวเกรดรอง อายุก็มากกว่าลูกชายสิบกว่าปี วิธีแสดงความรักของพ่อคนนั้นรุนแรงและเย็นชา เขาารู้เพียงว่าต้องให้เงินลูกชายของเขาที่พอ

ลูจี้หมีงอายุสิบขวบ มีทั้งพ่อและแม่แต่กลับใช้ชีวิตเหมือนแม่ไม่รักพ่อไม่สน นอกจากเขาจะมีเงินมากกว่าเด็กคนอื่น ด้านความรักเขาเหมือนเป็นคนขอทาน

เมื่อเขาอายุสิบขวบบริษัทพ่อขยายตัวครั้งใหญ่ พ่อเขายุ่งมากจนไม่สนใจที่จะเปลี่ยนแฟน การดูแลเขายังทำไม่ได้ ดังนั้นเขาจึงถูกนำไปฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านของพี่น้องร่วมสาบานของพ่อ ที่บ้านนั้นมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อห่านอีเม็ง เธอโตกว่าเขาห้าปี

เขาเห็นพ่อเล่นละครเข้าสังคมมาตั้งแต่เด็ก รู้สึกว่ามันทำให้เขาคลิ้นไส้ ดังนั้นเมื่อเขาไปตีตมกับเพื่อนๆ เสเพลของตัวเอง ตอนที่เขาพูดจาหยอกเย้าสาว ๆ เขาไม่มีความคิดใดๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศเลย ที่จริงแล้วเขา

ใช้การหยอกเย้าประชดผู้หญิงที่ไม่รักตัวเองพวกนั้น เขาบอกว่าถ้าไม่ใช่เพราะอาเหม็ง ถ้าไม่ใช่เพราะมีเธออยู่เคียงข้าง ทำให้เขามีชีวิตเป็นคนปกตินิสัยของเขาอาจจะดูวิปริตมากกว่านี้ เขาอาจจะไม่ได้หยอกเย้าประชดเยาะเย้ยเท่านั้น ไม่น่าว่าเขาอาจจะตามสาวๆ พวกนั้นไปในคืนที่พระจันทร์มีดกลมแรงแล้วฆ่าเห็นศพก็เป็นได้

อายุสิบถึงสิบห้าปีเป็นช่วงชีวิตการเติบโตที่สำคัญที่สุดของเขา เพราะมีอาเหม็งข้ามผ่านช่วงเวลานี้ไปกับเขา

"คุณคิดว่าตอนนั้นผมอารมณ์ร้ายใช่ไหม จะบอกอะไรให้ละ ตอนนั้นผมวิวัฒนาการแล้ว ตอนผมเด็กๆ ต่างหากถึงจะเรียกว่านิสัยร้ายกาจมาก"

ตอนอายุสิบขวบเขาโกรธพอกับแม่ ทั้งสองคนปากก็บอกว่ารักเขา แต่ไม่เคยอยู่เคียงข้างทั้งที่เขาต้องการและเป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายๆ เขากลายเป็นคนนิสัยย่ำประหลาด ชอบอาละวาด ดุร้ายเหมือนสัตว์ป่าตัวเล็กๆ

เมื่อเขาถูกส่งไปที่บ้านสกุลหาน พี่สาวตัวน้อยที่เหมือนนางฟ้าคนนั้นใช้รอยยิ้มของเธอ ใช้ความอ่อนโยนความห่วงใยของเธอค่อยๆ ปลอดภัยล้อมอารมณ์ที่ร้ายกาจของเขา ค่อยๆ เติบโตไปพร้อมกับเขา ถ้าไม่มีเธอคงไม่มีลู่อิมิ่งที่สามารถสื่อสารกับผู้คนได้เป็นปกติเช่นวันนี้

"เหอะ คุณก็อย่าหัวเราะ ผมรู้ว่าที่คุณหัวเราะเพราะคุณคิดว่าผมอาละวาดบ่อยๆ มันไม่ได้ถือว่าเป็นการสื่อสารที่ปกติ แต่สำหรับผม นี่เป็นบทสรุปที่ดีที่สุดหลังจากวิวัฒนาการแล้ว ตอนเด็กๆ ตอนที่ผมอารมณ์ไม่ดี มักจะมีมิดหันผัดอยู่ไม่ห่างตัว ตอนนี้อยู่คนเดียวผมไม่เป็นแบบนี้แล้ว อย่างมากก็แคโยนปากกาหรือแก้วทิ้งไปเท่านั้นเอง"

ลู่อิมิ่งที่แปลงร่างก็เหมือนเด็กดีอายุสิบขวบ เขาใช้ร่างกายที่เติบโตแบกรับความเป็นเด็กดีที่หายไปในวันวัยเด็ก ย้อนกลับไปเป็นเด็กชายที่มีบุคลิกสมบูรณ์

เขาเล่าว่าตั้งแต่อายุสิบขวบถึงสิบห้าปี โลกของเขาคือหานอี่เหม็งเพียงคนเดียว

แต่ตอนอายุสิบห้าปีโลกของเขาเริ่มเผชิญกับความวุ่นวาย ในปีนั้น หานอีเม็งไปเรียนต่อต่างประเทศและพ่อเขาก็มาพาตัวเขากลับบ้าน ทำให้เขาเริ่มใช้ชีวิตเด็กอายุสิบห้าปีอย่างโดดเดี่ยว

ในวันที่หานอีเม็งจากไป เขาสารภาพรักกับเธออย่างจริงจัง และบอกให้เธอยามีแฟน รอให้เขาโตขึ้นก่อน แต่หานอีเม็งหัวเราะจนหน้าหงายหลังคำว่า* ลูบหัวเขาแล้วพูดว่าน่ารักมาก

เธอแค่ทำกับเขาเหมือนเป็นเด็ก เธอปฏิบัติต่อเขาเหมือนเด็กมาตลอด

เขาไม่ยอมแพ้ พยายามเติบโตขึ้นอย่างขยันขันแข็ง ในที่สุดเมื่อเขาอายุยี่สิบก็เดินทางไปต่างประเทศ เขาไปหาหานอีเม็งและสารภาพรักอีกครั้ง คราวนี้หานอีเม็งไม่ได้หัวเราะเขากอีก แต่ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและความทุกข์ มีความรู้สึกกลัวและไม่ปลอดภัยจากการถูกรบกวน

ที่แท้เธอก็มีแฟนแล้ว ทั้งหล่อทั้งรวย แถมยังมีกล้ามเนื้อซิกซ์แพ็คส์ที่เปล่งประกายระยิบระยับ เธอขอให้เขากลับประเทศไป

เขาเชื่อฟังเธอเสมอ เมื่อเรียนจบก็เดินทางกลับประเทศ

ก่อนจะจากไปเขาได้ถามหานอีเม็งว่ามีความสุขหรือไม่ เขาได้รับคำตอบหวานซึ้งจากเธอว่ามีความสุขมาก

เขาเดินผ่านจุดตรวจรักษาความปลอดภัยโดยไม่ได้หันกลับไปมอง เพราะกลัวว่าอาเม็งจะเห็นหน้าตาจากความไม่ได้เรื่องที่ไม่ลออกจากดวงตาของเขา แล้วเธอจะรู้สึกว่าเขาเด็กขึ้นไปอีก

ต่อมาขณะที่เขาอยู่ที่จีนก็ได้ยินว่าแฟนของเธออกใจ เขาจึงรีบซื้อตั๋วและบินไปต่างประเทศทันที

ในสายตาเธอความหวังและการปลอมประโลมที่เขาส่งไปไม่ได้มาจากผู้ชายคนหนึ่ง เขายังคงเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาสงสัยในความสัมพันธ์ที่โตมากับเธอห้าปีนั้น

* หน้าหงายหลังคำว่า เป็นสำนวน หมายถึงร่างกายสิ้นไหวทั้งหน้าและหลัง ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ใช้กับอาการหัวเราะหนักหน่วงมากจนยึดหลังไม่ไหว

เพราะเธอบอกว่าเธอเห็นเขาเติบโตขึ้น ถ้าจะบอกเธอเป็นเหมือนพี่สาว ผู้บอกว่าเธอเป็นเหมือนแม่ของเขาดีกว่า แม่และลูกจะคบกันได้อย่างไร

เธอขอให้เขากลับจีน แล้วเธอก็มีแฟนใหม่ ไปมีรักใหม่อย่างจริงจัง แล้วแฟนของเธอก็นอกใจเธออีก อาเหมิงใสซื่อเกินไป ไม่เคยที่จะระแวงใคร แยกแยะไม่ออกว่าผู้ชายคนไหนรักเธอจนตายจริงๆ คนไหนแค่อยากลองความแปลกใหม่ ดังนั้นเธอจึงมักจะพบคนไม่ดี

"คุณถามผมว่าโอเคไหม ไม่เป็นไร ผมชินแล้ว ผมรู้ว่าผมมันตัวสำรอง แต่ผมไม่แคร์ ผมบังคับเธอไม่ได้ งั้นผมก็จะรอ รอให้เธอเสียใจแล้วเรียกผมกลับไป ยินดีที่จะรอจนกว่าเธอจะไม่มองผมเป็นน้องชายอีก ต้องมีวันนั้นแน่นอน ผมยินดีที่จะรอ เธออยู่เคียงข้างผมในช่วงชีวิตอันโดดเดี่ยวและสิ้นหวังที่สุดมาห้าปี ผมยินดีที่จะรอเธอโดยไม่คิดมาก รอถึงวันที่เธอหันมามองผม มองอย่างที่ผมมองผู้ชายคนหนึ่ง"

หนึ่งเหมิงซาบซึ่งกับลูจี้หมิงที่แปลงร่างแล้ว หลังจากที่เธอฟังเรื่องราวตอนอายุสิบขวบของเขากลับมาเป็นเรื่องจริง เธอก็พูดอะไรไม่ออก

มันเป็นความรักที่ลึกซึ้งอะไรเช่นนี้ เธอแค่ฟังยังรู้สึกทรมานไม่ได้

ลูจี้หมิงดื่มเบียร์ที่เหลือจนหมด เขาหัวเราะอย่างเมามายราวกับคนเสียสติที่ไม่รู้ความทุกข์ยากของโลกมนุษย์

ที่แท้คนเราก็ไม่อาจตัดสินที่หน้าตาได้ เขายิ้มราวกับไม่รู้เรื่องความทุกข์ยากของโลกมนุษย์ แต่ใครจะรู้ว่าเขาได้ลิ้มรสความทุกข์ทรมานเหล่านั้นมานานแล้วตั้งแต่เมื่อตอนอายุสิบขวบ

ที่แท้คนรวยก็มีเรื่องทุกข์ใจของคนรวยเหมือนกัน มีเงินก็ไม่ใช่ว่าจะดี โลกของความรักของคนรวยก็ช่างยากจนมากเหลือเกิน ยากจนจนเหลือแต่เงินเท่านั้น

ลูจี้หมิงหัวเราะอย่างมีนัยมาก่อนจะเอ่ยถามหนึ่งเหมิง "รู้ไหมว่าทำไมผมถึงฟังพาคณขนาดนี้ ทำไมถึงไม่ยอมให้คุณจากไป คิดหาวิธีพาคณกลับมาหาผม"

นี่เป็นปัญหาที่หัวหางร้องรับ* เป็นครั้งแรกที่หนึ่งเหมิงต้องมองไอคิวของลูี้หึงที่แปลงร่างหลังจากมาแล้วใหม่อีกครั้ง เขาเมามาจนมีสภาพแบบนี้กลับยังจำคำถามที่พูดขึ้นมาในตอนแรกได้ ช่างไม่ลืมความตั้งใจเดิมจริงๆ

ลูี้หึงจ้องมองหนึ่งเหมิงนิ่งๆ ลมพัดผมหน้าม้าของเธอออก หญิงสาวตรงหน้าดูแตกต่างจากปกติไปเล็กน้อย เขาพยายามที่จะมองดวงตาของเธอผ่านเลนส์ แต่แอลกอฮอล์ชะล้างความสามารถในการโฟกัสของเขา เขาจ้องมองอย่างจดจ่อเป็นพิเศษ แต่สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในดวงตาก็ยังคงพร่ามัว

"เพราะ..." ลี้นเขาแข็งทื่อ สุดท้ายก่อนที่จะเผลอว่าไปเขาก็ตื่นนอนจะบอกคำตอบออกมาให้ได้ "บางครั้งคุณและเธอก็เหมือนกัน พวกคุณตามใจผมดูแลผม ปรับเปลี่ยนอารมณ์ของตัวเองเพื่อรับมือนิสัยแย่งๆ ของผม พวกคุณทำให้ผมรู้สึกว่ามีคนเคียงข้างจริงๆ นะ ความรู้สึกแบบนี้ทำให้ผมไม่อาจไม่มีพวกคุณได้"

พูดจบเขาก็เผลอว่าลงไป ศีรษะพาดลงบนป่าหนึ่งเหมิง

หนึ่งเหมิงหัวเราะคนเดียวท่ามกลางสายลมที่พัดผ่านในคำคืนฤดูหนาว

เพราะงั้นคุณเลยตามตื้อฉันและมักดันทุรังกับฉันเสมอ เพราะฉันเป็นเงาของคนที่คุณไม่อาจเอื้อมถึงนั่นหรือ

ก็จริง เธอรู้สึกต่ำต้อยจนไม่กล้าที่จะใช้คำว่าตัวแทนเป็นคำอธิบายสถานะของตัวเอง จึงใช้คำว่าเงาของคนอื่น เป็นเงาบางด้านของหานอี่เหมิง

"หนึ่งเหมิง" ลูี้หึงที่พาดศีรษะอยู่บนป่าเธอพึมพำขึ้นมา "คุณกลับมาเถอะ คุณกลับมา ผมบูชาคุณเป็นพี่น้องร่วมสาบาน! ถ้าคุณไม่อยากเป็นเลขาฯ ก็ไปทำโปรเจกต์ ขอแค่อยู่ที่ลูี้หึงแคบปีตอลก็พอ! ตอนแรกผมไม่อยากจะให้คุณต้องแปดเปื้อนความโสโครกของตลาดทุน แต่ถ้าคุณจะไม่เปอะเปื้อนให้ได้ ก็ได้ ผมยอมแพ้อแล้ว!"

* หัวหางร้องรับ หมายถึงหัวเรื่องและท้ายเรื่องมีความสอดคล้องกัน

หนึ่งเหมิงหัวเราะอยู่คนเดียวเหมือนกำลังกล่อมลูกที่ออดอ้อนแม่
ใช้น้ำเสียงที่น่าฟังถามเขา

"ทำไมไม่อย่ากให้ฉันไปแปดเปื้อนความโสโครกทั้งที่คุณเองก็
แปดเปื้อนความสกปรกละ"

เด็กที่ตี๋เข้าไปมากอดอ้อนส่งเสียงงืมง้อออกมา ก่อนที่สติจะดับวูบไป
โดยสิ้นเชิงก็พูดขึ้น

"เพราะอาเม็งไม่เคยแปดเปื้อนความโสโครกพวกนี้ คุณก็อย่า
แปดเปื้อนเลย"

ถ้าแปดเปื้อนก็มีกลิ่นเหม็นสำริด* แล้วจะยิ่งห่างไกลจากความเป็น
นางฟ้าของอาเม็งของเขามากขึ้นไปอีก นับวันก็ยิ่งไม่เหมือนเธอซะใหม่

แต่นางฟ้าคนนั้น ไม่ใช่เพราะไม่ได้แปดเปื้อนความโสโครกทางโลก
เหล่านี้ มีความไร้เดียงสา ไม่รับรู้ความทุกข์ยากของโลกมนุษย์ จึงแยกแยะ
คนที่จริงใจไม่ได้ไม่ใช่หรือ

หนึ่งเหมิงยิ้มอย่างสงบท่ามกลางคืนฤดูหนาวในต่างแดน ลมเย็น
พัดผ่านรอบด้าน พัดผ่านเลือดทุกหยดในหลอดเลือดจนเย็นไปหมด

เธอเรียกเจิงอวี๋หิงมาแบกลู้อุ้มหนึ่งที่ตี๋เข้าไปมากกลับไปห้องด้วยกัน
จากนั้นเธอก็กลับไปห้องของตัวเอง ก่อนจะอาบน้ำร้อนจัด ใช้น้ำร้อน
สร้างความอบอุ่นให้กับเส้นเลือดที่เย็นเฉียบไปหมดของเธอ

หนึ่งเหมิงนอนอยู่บนเตียง ทั่วๆ ที่ในใจรู้สึกสงบแต่ผ่านไปนานมาก
ก็ยังนอนไม่หลับ

เธอเพิ่งหลับไปตอนใกล้ฟ้าสาง ก่อนจะลืมตาเมื่อเสียงนาฬิกาดังขึ้น
เธอยกมือลูบหางตา

ไอ้ มันเปี้ยกจริง ๆ

เมื่อคืนเธอหลั่งน้ำตาในความฝันให้คนที่บักใจในรัก

* กลิ่นเหม็นสำริด หมายถึงคนที่โลกมากสนใจแต่เงินทอง คนมีเงินที่ต่ำช้า เดิมหมายถึงกลิ่นเหม็นจากเหรียญสำริด

บทที่ 37

ลิ้มเลียนหลังจากแมคคาง

วันรุ่งขึ้นหนึ่งเหมิงมาถึงบริษัทแต่เช้า ประมาณหนึ่งชั่วโมงให้หลัง ลู่จี้หมิงก็มาถึง ทันทีที่เขา นั่งลงก็วางแขนไว้บนโต๊ะและใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ นวดขมับ ท่าทางทรมาณจากอาการปวดหัวนั้นเหมือนกับอาการแมคคาง ของพวกซีเมาได้

ลู่จี้หมิงนวดขมับอยู่ที่พักหนึ่ง เปิดเปลือกตาแล้วส่งเสียงไปทางหนึ่งเหมิง ด้วยอาการจะตายมิตายแหล่

"นี่"

หนึ่งเหมิงเบือนหน้าไปตามเสียง 'นี่' ทันใดนั้นก็ถูกเปลือกตาบวมน้ำ กระตุ่นสวิตซ์ให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น

"เมื่อวานคุณฉวยโอกาสตอนที่ผมดื่มมากเกินไปตีหัวผมหรือเปล่า" ลู่จี้หมิงถามอย่างจริงจัง ดูท่าเขาจะปวดหัวจริงๆ ถึงได้สงสัยว่าเธอถือโอกาส ทำร้ายเขาตอนเมา

หัวใจที่เต้นเร็วขึ้นของหนึ่งเหมิงค่อยๆ สงบลง

เขาลืมสิ่งที่ตัวเองพูดหลังจากดื่มเมื่อคืนนี้ เขาลืมเรื่องที่เขากลายเป็น เด็กชายอายุสิบขวบในคืนฤดูหนาวปี 2013 ไปแล้ว

เขาเป็นคนรวยที่เห็นแก่ตัวจริงๆ

หลังจากระบายนาร์ซิสซัสของตัวเองออกมาบรรบวงความคิดของคนอื่นเสร็จ ก็ไม่สนใจอะไรแล้ว ลืมไปก่อนแล้วค่อยว่ากัน

เขาเดินจากจุดเริ่มต้นวนไปรอบแล้วก็กลับไปที่จุดเดิมอย่างกับคนบ้า แต่ไม่สนใจว่าตัวเองจะดึงใครจากจุดเริ่มต้นไปไกลขนาดไหน หรือยังจะกลับมาได้ไหม

หนึ่งเหมิงพยายามนำหัวใจที่เต้นแรงซึ่งเริ่มจะสงบลงแล้วกลับไปที่จุดเดิมอย่างมั่นคง

บรรยากาศศพคลุมด้วยความเงียบสงบ หนึ่งเหมิงตอบ "ประธานลู่อจริงๆ นะ ถ้าฉันมีท่อนไม้อยู่ในมือ คงไม่แค่นั้นทำร้ายคุณอย่างเดียวหรอก"

ลู่อู้หึงใช้สมองที่เมาค้างคิดอยู่พักหนึ่ง "คุณน่าจะอยากฆ่าผมเลยจ้ะนี่สิ? แล้วมิตรภาพล่ะ คุณมันเลี้ยงไม่เชื่อง หลายวันมานี้ที่เล่นไพนกกระจอกก็เสียเปล่า!"

หนึ่งเหมิงหัวเราะหึๆ บอกไปว่า "ใช่ ฉันทาชาาเกิดปีหมาป่า!"

สองประโยคที่สอดแทรกไปมารวกับย้อนเวลากลับไปในอดีตไม่มีผิด

หนึ่งเหมิงรู้ว่าจิตใจของเธอไม่เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว

หลายวันมานี้ก็อาศัยไพนกกระจอกตั้งระยะห่างให้เข้ามาใกล้กันมากขึ้น แต่ก็กลับไปห่างไกลอีกแล้ว ในใจของเธอคล้ายมีกำแพงที่ไร้รูปร่างกั้นขวางเธอกับลู่อู้หึง เธอพยายามปฏิเสธการเป็นเงาของคนอื่นโดยไม่ทำร้ายเขามากที่สุด

ตอนที่ยัง หนึ่งเหมิงได้รับโทรศัพท์จากซูเหวยหราน

เธอรับสายแล้วเรียกรุ่นที่ออกไป ลู่อู้หึงที่กุมศีรษะและปั่นเงินงำไม่หยุดอยู่ข้างๆ ก็ชะงักไป

เขาเริ่มเงี่ยหูฟังคนอื่นคุยโทรศัพท์

ซูเหวยหรานบอกหนึ่งเหมิงว่าตัวเองกำลังเดินทางไปทำธุระที่เมืองเอ็กซ์เพื่อดูโปรเจกต์ เขากล่าวว่าคืนนี้เธอมีเวลาไหม จะกินข้าวเย็นด้วยกันได้หรือเปล่า

* ฉันทาชาาเกิดปีหมาป่า หมายถึงไม่รู้จักรบคุณ เนรคุณคน มาจากคำว่า 'หมาป่าตาขาว'

เรื่องราวของลูจี้หมีงที่เปิดเผยหลังจากเมามายเมื่อวานทำให้หนึ่งหมีงรู้สึกเศร้าหมองไปทั้งเช้า เธอคิดว่าถ้าได้ออกไปเปลี่ยนบรรยากาศก็ถือว่าดีทีเดียว จึงรับปากซูเหวยหราน

"ได้สิ!"

ซูเหวยหรานบอกหนึ่งหมีงว่าเขาจองร้านอาหารแล้วจะส่งที่อยู่ร้านไปให้เธอทางวีแชต หนึ่งหมีงบอกว่าได้ค่ะ ขอบคุณรุ่นพี่

ก่อนที่จะวางสาย หนึ่งหมีงก็อดถามไปด้วยความสงสัยเล็กน้อยไม่ได้

"รุ่นพี่ คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันเดินทางมาทำงานที่เมืองเอ็กซ์"

เสียงหัวเราะของซูเหวยหรานที่ตั้งมาตามสายเป็นเสียงหัวเราะแบบสเตอร์ไอสามมิติ ราวกับพารอยยิ้มสามมิติมาด้วย

รอยยิ้มเช่นนี้ปรากฏขึ้นบนจอประสาทตาของหนึ่งหมีง เหมือนกับที่เห็นเมื่อหลายปีก่อนตอนที่อยู่ในมหาวิทยาลัย คนเรามักจะหวั่นไหวกับสิ่งที่ประทับใจในความทรงจำ

หนึ่งหมีงรู้สึกหวั่นไหวกับน้ำเสียงนี้ เธอฟังซูเหวยหรานพูดอย่างอ่อนโยนว่า "ตอนที่ผมไปกินข้าวที่ฟู้ลีเจิงปลาซ่าได้เจอเพื่อนชั้นวางฟ้าตัวน้อยของคุณ เธอเป็นคนบอกผมเอง"

เสียงนี้ น้ำเสียงนี้ ความรู้สึกสนิทสนมนี้ทำให้หนึ่งหมีงตั้งคำถามเอ็นดูออกมาจากศูนย์กลางประสาทสัมผัสของเธอ

เธอรู้สึกว่าประสาทสัมผัสเธอต้องทำงานผิดพลาดแน่ อันที่จริงคนที่เมาค้างในวันนี้ไม่ใช่แค่ลูจี้หมีงคนเดียว

หนึ่งหมีงเก็บโทรศัพท์ ลูจี้หมีงเอียงศีรษะที่กำลังปวดอยู่แล้วเริ่มถาม "ใครนะ"

หนึ่งหมีงตอบแบบขอไปที "รุ่นพี่"

"มีอะไรเธอ"

"ไม่มีอะไร"

ลูจี้หมีงไม่พอใจ "ในสายตาคุณยังมีผู้บริหารของบริษัทพันธมิตรอยู่ไหม"

ถึงตอบคำถามแบบขอไปที!"

หญิงเหมิงถอนหายใจเบาๆ "ประธานลู่คะ นี่เป็นเรื่องส่วนตัว ฉันไม่ต้องรายงานให้ท่านทราบค่ะ"

ลู่อี้หมีงตบโต๊ะ "ก็แค่ซูเหวยหฺรานั้นจะเลี้ยงข้าวคุณไม่ใช่หรือไง ยังจะทำเป็นปิดบัง ต้องขนาดนั้นไหม"

หญิงเหมิงซักสนุก "คุณรู้อยู่แล้วยังต้องถามอีกหรือ คุณนี่น่าสนใจกว่าฉันอีกนะ"

ลู่อี้หมีงโมโหจริงๆ หลังจากนั้นเขาก็ไม่แยแสหญิงเหมิงมากนัก ตอนที่เธอถามเขา เขาก็ตอบอย่างอารมณ์ไม่ดี อารมณ์ไม่ดีถึงขนาดยกคำพูดที่ว่า 'เรื่องแค่นี้คุณก็ไม่วู้เรื่องยังคิดจะทำโปรเจกต์อีก ผมว่าคุณกลับมาเป็นเลขาฯ ซะดีๆ เอะ' ออกมา

ตอนเย็นหลังเลิกงานหญิงเหมิงกับลู่อี้หมีงแยกกันไปคนละทาง เธอเรียกแท็กซี่ไปยังสถานที่ที่นัดกับซูเหวยหฺรานั้นไว้

ลู่อี้หมีงเดินไปเป่ไปเป่มากกลับโรงแรมราคาประหยัดคนเดียว

เขากลับไปที่ห้องแล้วนอนตายอยู่บนเตียง พอเจิงอวี๋หิงกลับมา ก็โวยวายถามหาคนว่าอยู่ไหน มาเล่นไฟนกกกระจอกสิ

ลู่อี้หมีงลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างหงุดหงิดแล้วตอบกลับอย่างดุตันว่า "จะเล่นบ้าอะไร!"

เจิงอวี๋หิงยิ่งถูกย่นยิ่งคึก ยื่นหน้าเข้าไปจ้องมองลู่อี้หมีง "จู้จู้ ช่างเป็นไบหน้าทีหงุดหงิดเสียจริง! เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่เล่นไฟนกกกระจอกแล้วล่ะ"

ลู่อี้หมีงตบหัวเจิงอวี๋หิงน่ารังเกียจนั้น "ไสหัวไป! ฉันเมาค้างอยู่ เล่นไฟนกกกระจอกอะไร! ฉันเห็นหน้านายคล้ายไฟนกกกระจอกแล้วนี่!"

เขานอนกลับลงไปแล้วส่งเสียงหึ เตียงสปริงเกรดต่ำไม่มีแรงติดตัวมากนัก ตัวเขาเหมือนจมลงไปในกลุ่มและไม่สามารถลอยตัวได้อีก

เจิงอวี๋หิงยกขาขึ้นถีบเพื่อนแล้วเอ่ยถาม "เกลอนัน้อยู่ไหน"

ลูจี้หึงขมวดคิ้วจนแทบจะติดกัน "นายตาบอดหรือไง ซึ่นายนอนหงาย
อยู่ที่นี่ไม่ใช่เหรอ!"

เจิงอวีหึ่งร้องหือออกไป ปฏิเสธโดยไม่ลังเล "ใช่ นายชะเมื่อไหร่ล่ะ
ฉันกำลังพูดถึงมะนาวน้อยไว้อ!"

ลูจี้หึงกระเด็นตัวลุกขึ้นนั่งในหลุมสปริงบนเตียงอีกครั้งด้วยความ
โกรธแค้นแล้วพูดเสียงโหด

"ถ้านายกล้าสนิทกับเธอมากกว่าฉันล่ะก็ ฉันจะฆ่านาย!"

เจิงอวีหึ่งร้องหือออกมาอีก ไม่สนใจการคุกคามของอีกฝ่ายและถามต่อ
"มะนาวน้อยล่ะ"

ลูจี้หึงตะคอกอย่างไม่สบอารมณ์ "ไปกินข้าวกับคนอื่นแล้ว!"

เจิงอวีหึ่งชำเลืองมองอีกฝ่าย รอยยิ้มชั่วร้ายค่อยๆ ปรากฏขึ้น
บนใบหน้าของเขา "คนคนนั้นเป็นผู้ชายใช่ไหม"

ลูจี้หึงบอกไปว่านายพูดมาก กลอกตาพลงนอนลงบนเตียงหลุมสปริง
ที่สูญเสียความยืดหยุ่น

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อจากนั้นลูจี้หึงไม่ปล่อยให้เจิงอวีหึ่งกลับไปห้อง
ด้วยเหตุผลว่าเขาเบื่อ เจิงอวีหึ่งเสนอให้เรียกเก้าอี้เก้าอี้กับน้องสาว
เก้าอี้เก้าอี้มาเล่นไฟนกกกระจอก แต่หลังจากเล่นไปไม่กี่รอบ ไม่เพียงลูจี้หึง
จะรู้สึกเบื่อ แม้แต่เจิงอวีหึ่งก็รู้สึกวุ่นวายมาก

ถ้าไม่มีหึงเหมิง เล่นไฟไปก็ไม่มီးอะไรให้ตื่นเต้น ความสนุกที่ไม่อาจ
คาดเดาได้นั้นหาไม่เจอเลยสักนิด

สุดท้ายก็แยกย้ายกันไปต่างๆ

ช่วงเวลายามค่ำคืนยังอีกยาวนานนัก คนที่รู้สึกเบื่อหน่ายสองคน
คร่ำครวญโวยวายกันไม่หยุด

ทันใดนั้นเจิงอวีหึ่งก็ตบมือและเสนอความคิดขึ้นมาว่า "ในเมื่อ
พวกเราหงุดหงิดเสียขนาดนี้ ทำไมไม่ไปซัดตัวที่โรงอาบน้ำฟังเออร์หรือนั่น

กันล่ะ! ไปปลดปล่อยความเหนื่อยล้ากัน!"

ลูจี้หมิงทำหน้าที่ดูแลคน "ใส่หัวไป! สถานที่บ้าง นั่นใครจะอยากไปอีก เป็นครั้งที่สอง!"

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นลงจากเตียงมาสวมรองเท้าและคว้าเสื้อโค้ตมาถือไว้ เจิงอวี่หึ่งมองอย่างเอ๋อๆ "นายจะไปไหน"

ลูจี้หมิงไม่ตอบคำถามนี้ แต่ถามกลับว่า "นายว่าถ้าฉันขัดตัวเสร็จแล้ว ค่อยแช่เกลือหน้านมจะดูสาวมากไหม"

เจิงอวี่หึ่งกระอักเลือดออกมาจากลำคอ "...ลูจี้หมิง ลุงนายสิ! นาย มั่นบ้าไปแล้ว!!"

หนึ่งเหมิงมาถึงที่นัดหมายก็เห็นชูเหวยหรานยืนรออยู่หน้าประตูแล้ว ฤดูหนาวเช่นนี้ชูเหวยหรานไม่ได้บ้าเหมือนลูจี้หมิงที่ใส่แค่สูทหนา แล้วเดินอาดๆ ไปทั่วซ้ายังไม่ใส่รองเท้าอีก ไม่รู้ว่าไต่ทั้งสองข้างของเขา จะอยู่ถึงไอโฟนยี่สิบเปิดตัวไหม

ชูเหวยหรานรู้ว่าไม่ควรเอาร่างกายไปขัดข้อกับสภาพอากาศ เขา สวมเสื้อโค้ตยี่ห้อต่างๆ รูปร่างผอมบางนั้นดูไม่บวมเลยสักนิด เขาดูหล่อเท่ และให้ความอบอุ่นแบบที่ควรจะมีในฤดูหนาว

หนึ่งเหมิงกำลังจะเดินเข้าไปทักทายก็เห็นชูเหวยหรานคุยโทรศัพท์อยู่ เธอจึงหยุดรอให้เขาคุยโทรศัพท์เสร็จก่อน

ราวกับชูเหวยหรานเปลี่ยนไปเป็นคนละคน สีหน้านั้นดูดีไม่พูดเล่น ดูเหมือนเขาจะมอบหมายงานให้ลูกน้องทำ ออกคำสั่งอย่างเด็ดขาดและมีอำนาจ เธอนึกถึงสิ่งที่โหยวฉีพูดขึ้นมาทันที ที่แท้พวกเธอก็พูดถึงรุ่นพี่ คนเดียวกันจริงๆ เพียงแต่รุ่นพี่คนนี้มีสองหน้า สีหน้าดูดีไม่พูดเล่นกับ ไบหน้าอ่อนโยนสง่างามราวกับสายลมในฤดูใบไม้ผลิ

เธอโชคดีจริงๆ ที่ได้เจอหน้าในด้านที่สองของเขา

หลังจากชูเหวยหรานคุยโทรศัพท์เสร็จก็หันหน้ามามองหนึ่งเหมิง

ความตุนตันและเยือกเย็นของเขาหายไปทันที ความอ่อนโยนและสง่างามราวกับสายลมในฤดูใบไม้ผลิของเขากลับมาอีกครั้ง

หนึ่งหมิงอึ้งไปเล็กน้อย เมื่อคืนเรนอนไม่ค่อยหลับ ทำให้มีปฏิกิริยาตอบสนองช้าไปหน่อย

ซูเหวยหฺรานยิ้มแล้วรีบเดินเข้ามาพร้อมถามอย่างเป็นกังวลว่า "เมื่อกี่ผมตุดูมากไซ้ไหม ทำให้คุณกลัวหรือเปล่า"

ในที่สุดปฏิกิริยาตอบสนองของหนึ่งหมิงก็ทำงานได้ รีบส่ายหน้า "ไม่ค่ะไม่ เมื่อวานนอนไม่ค่อยหลับ ปฏิกิริยาตอบสนองเลยช้าไปหน่อย!" เธอหยุดไปครู่หนึ่งแล้วอธิบายเพิ่มเติมอีกนิดว่า "ท่าทางที่เด็ดขาดของคุณเมื่อครู...เอ๋อ แม่นมาก!"

รอยยิ้มซูเหวยหฺรานขยายใหญ่ขึ้น "คุณนี่คือพิสตาซิโอ* จริงๆ!"

เขาพาหนึ่งหมิงเข้าไปในภัตตาคาร

หลังจากอาหารมาเสิร์ฟ ทั้งสองก็รับประทานอาหารและพูดคุยกันไป

หนึ่งหมิงถามซูเหวยหฺรานว่าพักที่ไหน ซูเหวยหฺรานบอกชื่อโรงแรมหนึ่งออกมา หนึ่งหมิงรู้สึกว่่าคุ้นๆ หู คิตอยู่สักพักจึงนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นโรงแรมระดับห้าดาวที่ลู่อิมิงเคยพักมาก่อน

...ห้าดาวเป็นสถานที่รวมตัวกันของบรรดา 'ผู้บริหาร'

ซูเหวยหฺรานถามเธอว่ามาตรวจสอบวิเคราะห์สถานะบริษัทไหน หนึ่งหมิงบอกเขาว่าเป็นบริษัทประหยัดพลังงานแห่งหนึ่ง จากนั้นเธอก็ถามซูเหวยหฺรานตามมารยาทว่าเขามาดูโปรเจกต์อะไร

ดวงตาของซูเหวยหฺรานเปล่งประกายออกมาเล็กน้อยและกล่าวว่า "ผมมาดูบริษัทที่ผลิตุอุปกรณ์วีอาร์** มันใหม่และน่าสนใจมาก"

* พิสตาคิโอ ในภาษาจีนคือโคชินกัว (开心果) แปลตามตัวอักษรได้ว่าผลแห่งความร่าเริง ในที่นี้จึงหมายความว่า คุณคือความร่าเริง

** Virtual Reality (VR) คือการจำลองสภาพแวดล้อมจริงและสภาพแวดล้อมจากจินตนาการ เช่น วิดีโอ ภาพ เสียง ผ่านระบบเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ โดยต้องใช้งานผ่านอุปกรณ์นำเข้าต่างๆ เช่น ถุงมือ แม้าส์ แวนตา เป็นต้น เพื่อรับรู้ถึงแรงป้อนกลับจากการสัมผัสสิ่งต่างๆ และทำให้เราสามารถตอบสนองกับสิ่งที่เราลองนั้นได้ โดยเราสามารถนำเทคโนโลยี VR มาประยุกต์ใช้ได้หลากหลายด้าน เช่น ด้านการแพทย์ (การฝึกผ่าตัดแบบเสมือนจริง) การทำเครื่อง VR เพื่อฝึกบินแข่ง Simulation ทางการศึกษา ด้านการบันเทิง เกม ทางด้านธุรกิจ เป็นต้น

หนึ่งเหมิงรู้จักสิ่งนี้ มันเรียกว่าการจำลองเสมือนจริง การใส่แว่นวีอาร์ จะส่งผลเหมือนเราอยู่ในโลกนั้นด้วย

ซูเหวยหฺรานเล่าต่อไปว่า "ในประเทศจีนถือว่ามันค่อนข้างใหม่ แต่ผมคาดว่ามันจะเป็นที่นิยมในอนาคต คนเรามักยินดีที่จะจ่ายสำหรับอะไรใหม่ๆ เสมอ"

เมื่อมีวีอาร์เป็นตัวเชื่อม หนึ่งเหมิงจึงไม่กังวลว่าจะหาหัวข้อในการสนทนาไม่ได้และต้องพยายามคุยอย่างเคอะเขิน ระหว่างมื้ออาหาร ซูเหวยหฺรานเล่าเรื่องวีอาร์ให้ฟังอย่างมีชีวิตชีวา เธอก็ฟังอย่างเพลิดเพลินกับรอยยิ้มเดียวที่ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเทียบกับคราวที่ลงทุนในบริษัทภาพยนตร์ครั้งก่อน แวตตาของซูเหวยหฺรานเปล่งประกายอยู่ตลอดเวลา นี่คือการแสดงออกต่อความสนใจสิ่งหนึ่งจากกันบั้งของหัวใจ

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จซูเหวยหฺรานก็ถามหนึ่งเหมิงว่า "ตอนนี้ยังไม่ดีสักมาก ผมพาคูณไปสัมผัสกับความมหัศจรรย์ของแว่นตากู่นั้น ดีไหม"

หนึ่งเหมิงรีบตอบตกลงทันที เธอเองก็ไม่อยากกลับโรงแรมเร็วนัก กลับไปก็ต้องเล่นไฟนกกะจอกอีก

วันนี้เธอแค่ไม่อยากเล่นไฟนกกะจอก

ซูเหวยหฺรานพาหนึ่งเหมิงไปสำรวจธุรกิจที่ว่านั้น

ในบริษัทนี้ได้มีไปด้วยคนหนุ่มสาวที่ทำงานล่วงเวลา มีชีวิตชีวาและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พอหนึ่งเหมิงเข้าไปก็รู้สึกว่าการกำลังของความเยาว์วัยถูกพวกเขาปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว

หลังจากซูเหวยหฺรานหักทนายคนในบริษัท พนักงานที่กระตือรือร้นก็พาหนึ่งเหมิงไปที่ห้องสัมผัสประสบการณ์

ก่อนที่จะได้ทดลอง พนักงานแจ้งว่าเธอจำเป็นต้องถอดแว่นตาออกก่อน จึงจะสวมแว่นตาวีอาร์ได้

หนึ่งเหมิงลิ่งเลเล็กน้อย เธอยอมถอดแว่นที่มีคุณสมบัติเป็นหน้ากาก ออกชั่วคราว

เธอยิ้มกับซูเหวยหฺรานอย่างอายๆ "ฉันไม่สวมแว่นตาแล้วจะรู้สึก เหมือนถอดเสื้อผ้าเปลือยกายวิ่งอยู่กลางถนนเลยละ รู้สึกอึดอัดมาก"

ซูเหวยหฺรานมองเธอ ยิ้มอย่างอบอุ่นขึ้น "ตอนที่ผมรู้จักคุณครั้งแรก คุณก็ไม่ได้ใส่แว่น ตอนนั้นคุณก็ไม่ได้ไม่มั่นใจเหมือนตอนนี้" จู่ๆ ซูเหวยหฺรานก็ยกมือขึ้นเกลี้ยผมหน้าม้าของหนึ่งเหมิงไปด้านข้าง การกระทำที่สนิทสนมนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้หนึ่งเหมิงไม่ทันได้ตั้งตัว รอจนเธอได้สติ ซูเหวยหฺรานก็ปล่อยมือแล้ว

เขายิ้มให้เธอ รอยยิ้มของเขาไม่เหมือนพี่ชายที่มองน้องสาว แต่เป็นรอยยิ้มของผู้ชายที่กำลังมองผู้หญิงคนหนึ่ง

"ไม่ใส่แว่นแล้วสวยนะ" เขาเอ่ยขึ้น

หนึ่งเหมิงหัวใจเต้นแรง ราวกับเธอย้อนกลับไปตอนปีหนึ่ง ต้นหอมที่เพิ่งแตกยอดอย่างเธอได้รับการดูแลอย่างอ่อนโยนจากชายหนุ่มที่สดใส

เมื่อพนักงานสวมแว่นตาวีอาร์ให้ เธอก็ตื่นขึ้นจากความทรงจำในอดีต จากนั้นก็รู้สึกว้าวเมื่อครู่เธอเหมือนถูกซูเหวยหฺรานยั่ววน...

ดวงตาของหญิงสาวพลันฉายประกาย วินาทีนั้นราวกับเธออยู่บน หน้าผาส่งชัน ใต้เท้าเป็นสะพานไม้เตี้ยๆ และเธอกำลังยืนอยู่กลางสะพาน

ใต้สะพานเป็นหุบเหวลึกลับหม่นเมฆมร หากตกลงไปก็มีอันตราย ถึงแก่ชีวิต

มันสมจริงมาก

หนึ่งเหมิงยืนขาล้นอยู่บนสะพานไม้

ซูเหวยหฺรานที่อยู่ในโลกแห่งความจริงให้กำลังใจเธ่ว่า "ไม่ต้องกลัว ไม่เป็นไร เดินไปข้างหน้า ลองสัมผัสมันดู"

แต่เธอจะเผลอกลัวได้ยังไง...มันเหมือนจริงมาก หากเธอลื่นไถลลงไป ก็จะต้องตกไปในหุบเหวลึกลับ ไม่รอดแน่

ความหวาดกลัวจนตัวสั่นของหญิงสาวทำให้ซูเหวยหรรณตื่นเต้นเป็นพิเศษ เขาเอ่ยให้กำลังใจไม่หยุด ให้เธอลองก้าวไปอีกสองก้าว ก้าวไปข้างหน้าอีกสองก้าว!

ขาของหญิงเหมิงสั่งระริกหลังจากฟังสองประโยคนี้ จากนั้นก็คิดถึงพื้นที่จริงรอบๆ...

ก็ได้ ั้นไปสองก้าว

เธอพยายามที่จะยกขาก้าวไปบนสะพานไม้สองก้าว

ก้าวแรกยังดีอยู่ เธอหยุดยืน แต่ก้าวที่สองมันแย่มาก เธอไม่อาจหาความสมดุลได้และเริ่มแกว่งไปทางซ้ายขวา!

อีกก้าวหนึ่งเธอพยายามที่จะหาความสมดุล และผลที่ได้คือเธอกำลังจะตก!

หญิงเหมิงร้อง "อ้า!" กำลังจะล้มลงพื้น

แต่สุดท้ายเธอก็ไม่ได้ล้มลง กลับโดนกอดอย่างรวดเร็วและทันเวลาจากด้านหลัง

บทที่ 38

ใช้คำ: มีปัญหา

หนึ่งเหมิงตันแวนวีอาร์ออกแล้วพบว่าตัวเองกำลังพึงอยู่ที่หน้าอกของ
ซูเหวยหฺราน

เธอเงยหน้า เขาก้มหน้า สายตามาบรรจบกันที่หว่างคิ้ว

หนึ่งเหมิงเห็นซูเหวยหฺรานมีรอยยิ้มจางๆ รอยยิ้มนั้นเหมือนกับ
ตอนที่เขาคู่มสอบ เธอส่งข้อสอบแล้วเขาก็บอกกับเธอว่าคุณเก่งมาก
อย่างไรอย่างนั้น

จมูกได้กลิ่นโคโลญจ์จางๆ ที่ลอยมาจากตัวเขา เป็นส่วนผสมของ
กลิ่นหอมจากผลไม้ ดอกไม้ และกลิ่นยาสูบเบาๆ เป็นกลิ่นที่พิเศษมาก
กระตุ้นอารมณ์ให้ล่องลอย เหมือนกับชื่อของกลิ่นหอมนี้ 'จีฉิง' (ส่งความ
รู้สึก)

กลิ่นหอมอ่อนๆ นี้ปลุกหนึ่งเหมิงให้ตื่นขึ้นจากความสับสนระหว่าง
อดีตกับปัจจุบัน เธอแอบออกแรงให้ร่างกายตัวเองเดินหน้า เพื่อให้แผ่นหลัง
ออกห่างจากอกของซูเหวยหฺรานที่คล้ายกำลังโอบกอดเธออยู่

การใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามมากเกินไปเมื่อครู่ แม้จะมีเสื้อผ้าหนาๆ
ของฤดูหนาวขวางกั้นอยู่ แต่หนึ่งเหมิงก็ยังคงหน้าแดงหูแดง เธอเป็นแบบนี้
มาตั้งแต่เด็ก ปากเก่งแซวคนอื่นได้ร้ายกาจมาก แต่ถ้าตัวเองต้องใกล้ชิดกับ

คนอื่นก็จะอ่อนปวกเปียกไปเลยทีเดียวนะ

หนึ่งเหมิงถอดแว่นวีอาร์ออกจากศีรษะแล้วรู้สึกเขินเล็กน้อย "รุ่นพี่คะ เจ้าสิ่งนี้มีมันน่าตื่นเต้นมากจริงๆ!"

ซูเหวยหรรณกำลังมองมา แล้วจู่ๆ ก็ยกมือขึ้นลูบผมหน้าม้าของเธอ "เห็นคุณมีความสุขแบบนี้ ผมว่าผมอยู่ต่ออีกคืนก็คุ้ม"

หนึ่งเหมิงฟังเสียงลมฤดูใบไม้ผลิกลับเป็นฝน* ก็รู้สึกเหมือนสลับหัวเวลาอีกครั้ง รวากับย้อนเวลากลับไปสมัยเรียนมหาวิทยาลัย คนที่ยิ้มพูดคุยกับเธอตอนนี้เป็นรุ่นพี่ที่แสนสดใสเมื่อหลายปีก่อนซัดๆ

ผมหน้าม้าที่บิดบังสายตาของหนึ่งเหมิงถูกปลดออก หูของเธอได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นแรง

เสียงหัวใจเธอตอนที่ไปมหาวิทยาลัยและเห็นรุ่นพี่วิ่งผ่านกาลเวลาเข้ามาในหูเธอ

ซูเหวยหรรณเรียกแท็กซี่พาหนึ่งเหมิงกลับไปโรงแรมราคาประหยัด เมื่อเห็นเธอพักอยู่ที่นี่ ซูเหวยหรรณไม่ได้แสดงท่าทีสงสัยหรือรังเกียจ ซ้ำยังพูดขึ้น

"ตอนที่ผมเข้าสายอาชีพนี้ใหม่ๆ ก็พักอยู่ในสถานที่แบบนี้เหมือนกัน ไม่เป็นไรนะ ทำงานไม่กี่ปีเดี๋ยวก็ดีขึ้น พอมีประสบการณ์ความสามารถแล้ว จะสี่ดาวหรือห้าดาวก็เป็นมาตรฐานที่เหมาะสมกับคุณ"

หนึ่งเหมิงเผยรอยยิ้มขึ้น

ดูสิ มีเพียงคนที่เริ่มจากรากหญ้าเท่านั้นที่เข้าใจรากหญ้าด้วยกัน บรรพชนรุ่นที่สอง** อย่างลู่อี้หมิงต้องมาพักอยู่ในโรงแรมราคาประหยัด ก็แทบจะต้องขอให้รัฐบาลมอบรางวัลความก้าวหน้าแล้ว

ดังนั้นเธอกับเขาไม่ใช่คนประเภทเดียวกัน

หนึ่งเหมิงปิดคนที่เผลอมาในหัวเพราะการเปรียบเทียบในด้านลบออกไป

* ลมฤดูใบไม้ผลิกลับเป็นฝน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ได้รับการอบรมสั่งสอน มีการศึกษาดี

** บรรพชนรุ่นที่สอง เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงลูกหลานคนรวยที่ไม่ขยัน สรรหาแต่ความสุข เพราะว่าคนรุ่นก่อนมีเงินมีอำนาจ ลูกหลานจึงอยู่สุขสบายไม่ต้องขวนขวายมากมาย มีโอกาสเที่ยวเล่น

แล้วถามซูเหวยหราน

"รุ่นพี่ บริษัทวีอาร์นี้คุณลงทุนไหมคะ"

ตอนที่ซูเหวยหรานพูดถึงบริษัทนี้ดวงตายังคงเป็นประกายอยู่ แต่ประกายนี้ค่อยๆ เปลี่ยนจากความสนใจเป็นเหตุผล

"ต้องดูอีกที เพราะเป็นของที่ใหม่มาก ต้องคำนวณผลตอบแทนจากการลงทุนในอนาคตว่าคุ้มค่ากับการลงทุนหรือเปล่า"

เมื่อพูดด้วยเหตุผล หนึ่งเหมิงไม่ได้รู้สึกว่าคุณพูดของซูเหวยหรานมีอะไรผิด

หลังจากคิดตามคำพูดของซูเหวยหรานเธอก็สงบลง ภูเขาสูงหน้าผาชันและน้ำเชี่ยวกรากซัดกระทบโขดหินที่มองเห็นจากแวนตานั้นมีมิติและเหมือนจริงค่อยๆ ราบเรียบแล้วนิ่งไป จากนั้นสิ่งที่ปรากฏขึ้นคือสมการคำนวณอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน

เธอนึกถึงประโยคที่ลู่อี้หมิงเคยพูดไว้ การลงทุนมีแค่ความสนใจและความชอบเพียงอย่างเดียวไม่ได้ การลงทุนไม่ใช่การทำการกุศล แต่ต้องการผลตอบแทนและผลประโยชน์ นักลงทุนก็ยังต้องกินให้อิ่มก่อนหาเงิน เมื่อมีเหลือใช้ถึงจะรวยและใจดีได้

ดังนั้นการลงทุนจึงเป็นอาชีพที่ต้องใช้เหตุผลและความเข้มงวดที่พอเหมาะ ถ้าหากจะพึ่งพาแค่ความชอบ สุดท้ายไม่ว่าใครก็คงต้องอดตายล่ะ

แต่พูดในแง่ความรู้สึก หนึ่งเหมิงยังหวังว่าสิ่งใหม่ๆ แบบนี้ โดยเฉพาะของใหม่ที่ประเทศจีนผลิตเองจะมีพื้นที่และโอกาสในการพัฒนามากขึ้น

หากมุ่งหวังแต่ทำกำไรเพียงอย่างเดียว สุดท้ายตลาดก็เป็นกลุ่มฟองสบู่ที่ลอยเคว้ง บางครั้งคนเรานอกจากจะมีชีวิตอยู่เพื่อเงินก็ควรมีจุดยืนและความรักอยู่ด้วย

ภายใต้เงื่อนไขที่สามารถทำเงินได้ หากมีความรู้สึกเต็มเข้าไปด้วยก็มักจะนำประทับใจเสมอใช่ไหม

ก่อนแยกจากกันหนึ่งเหมิงพูดกับซูเหวยหรานเช่นนี้

หลังจากซูเหวยหรรณจากไป ขณะที่หนึ่งเหมิงกำลังจะเข้าไปในโรงแรม ลู่ๆ ก็มีเสียงตกทายดังมาจากเหนือศีรษะ

เธอเงยหน้าขึ้นมองและพบว่าเจิงอวี่หังกำลังวางหน้าอยู่บนราวระเบียงชั้นสองและโบกมือให้

"มะนาวน้อย ขึ้นมาเร็ว!"

ซ่างๆ เขามีลู่อี้หิงยืนอยู่ไม่ไกล เธอมองหน้าเขาก่อนที่เขาจะเริ่มพ่นเสียงไม่สบอารมณ์ออกมา

"ตึกตื่นเที่ยงคืนไปเหลวไหลอยู่ข้างนอก จะเอาดีบ้างได้ไหม"

คำถามนี้แยเกินไป หนึ่งเหมิงไม่รู้จะตอบยังไง

เจิงอวี่หังที่ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองต้องถูกละเลยจึงมาแย้งตอบ "เธอไม่ได้ไปเหลวไหล เธอเรียกคนคนนั้นว่ารุ่นพี่ พวกเขารู้จักกัน"

ลู่อี้หิงหันหน้ามาพบใสเพื่อน "ใสหัวไป! ไม่พูดก็ไม่มีใครคิดว่านายโง่หรือกนะ!"

เจิงอวี่หังเมินชายหนุ่ม หันไปกวักมือเรียกหนึ่งเหมิงที่อยู่ชั้นล่างอย่างไปรยเสนห์ ราวกับเป็นชายงามที่ออกมาเร่ร่อนข้างนอก

"มาสิมะนาวน้อย ขึ้นมาดื่มมาคุยกัน!"

ไม่รู้ว่ามီးอะไรมาดลใจให้หนึ่งเหมิงตอบรับการร้ายมนตร์สะกดหลอกล่อให้ขึ้นไปบนระเบียง

เมื่อเจิงอวี่หังเห็นเธอขึ้นมาก็อดถามไม่ได้ว่า "มะนาวน้อย เป็นไงบ้าง คำคินอันงดงามกับรุ่นพี่ ดีไหม"

หนึ่งเหมิงพูดสั้นๆ ว่า "ดีงาม"

เจิงอวี่หังจึงหันหน้าไปขยิบตาให้ลู่อี้หิง

หนึ่งเหมิงจับเป็ยร์กระป๋องพลาถมองลู่อี้หิงและเจิงอวี่หังไปด้วย

เธอรู้สึกว่าคุณคินนี่พวกเขาแปลกนิดหน่อย...

"พวกคุณสองคนวันนี้ดูเหมือน... อืม ไม่ค่อยเหมือนเดิม!"

ทำไมมันถึงได้ดูออกสาวๆ นั้ล่ะ

ดวงตาของเจิงอวี๋หังเป็นประกายและพูดอย่างตื่นเต็นว่า "คุณรู้สึกว่ คึนนี้ผิวของเราสองคนดีมากเป็นพิเศษใช่ไหม เราไปอาบน้ำในโรงอาบน้ำ และแช่น้ำนมด้วย!"

หนิงเหมิงพ่นเปียร์จนเกือบจะกระอักเลือดออกมาด้วย

ตายแล้ว เป็นอย่างที่คุณคิดจริงๆ!

เจิงอวี๋หังคิดจะพุ่งเข้าไปตบหลังหนิงเหมิง แต่ถูกลู้อี้หึงขัดขวางสะดุด จนล้มตัวลงไปนอน ลู้อี้หึงส่งเสียงหัวเราะราวกับลาบ้ำให้กับภาพอันสวยงามนี้

หนิงเหมิงรู้สึกว่โรคทำอะไรเป็นเด็กของเจ้านายคนนี้ไม่มีทางรักษา แล้ว ไม่แปลกใจเลยที่เขหาผู้หญิงที่มีลักษณะของแม่เป็นมาตรฐาน

หลังจากเจิงอวี๋หังลุกขึ้นมาทะเลาะกับลู้อี้หึงอยู่พักหนึ่ง ด้วยสภาพร่างกายที่ไม่พร้อมจึงถูกลู้อี้หึงกดลงกับพื้นแล้วถามว่จะยอมหรือไม่ เจิงอวี๋หังที่ถูกกดลงจนจะจมไปในพื้นซีเมนต์ประกาศอย่างจริงจัง ว่ยอมแล้ว ฉันไม่มีอารมณ์แก๊งแล้ว จริงๆ นะ

หนิงเหมิงตี๋มเปียร์ไปนึ่งๆ มองเพื่อนคนใหม่ของเธอที่ถูกกดลงพื้น อย่างใจเย็น

ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ ลู้อี้ไม่ได้ก็ยั้งจะสู้ พอโดนเข้าหน่อยก็ยอมแพ้ทันที

ถ้าเป็นเธอ สาบานว่ต่อให้ต้องตายก็จะพ่นเปียร์ใส่หน้าลู้อี้หึงให้ได้

ในที่สุดความคิดที่จะพ่นเปียร์ของเธอก็ถูกขัดจ้งหวะด้วยเสียงของ เจิงอวี๋หัง

"มะนาวน้อย ผมจะบอกอะไรให้ณะ คึนนี้คุณไม่อยู่ เราสองคนเบือ จะตายอยู่แล้ว! ได้แต่หาเรื่องตีกันเพื่อผ่านคำคึนที่ยาวนานนี้ไป เห็นได้ชัด ว่ฐานะของคุณในใจของเรามีความสำคัญขนาดไหน ฐานะของคุณที่อยู่ กลางใจเราไม่มีใครเทียบได้แล้วจริงๆ!"

หนิงเหมิงอดหัวเราะพริตออกมาไม่ได้

เจิงอวี๋หังคงคิดว่เธอมีความสุขกับคำพูดฉอเลาะของเขา

หนึ่งเหมิงปล่อยให้เขาเข้าใจผิดต่อไป แต่ตัวเธอเองรู้ดีว่าเสียงหัวเราะเมื่อครู่^๑นั้นไม่เกี่ยวกับความสุขเลย จริงๆ แล้วเธอเยาะเย้ยตัวเองกับคำพูดของเจิงอวี๋หังที่ว่า 'ฐานะของคุณที่อยู่กลางใจเราไม่มีใครเทียบได้' ต่างหาก

ไม่มีใครเทียบได้? เดิมทีฉันก็เป็นเพียงเงาเท่านั้นเอง

เธอยิ้มและปลอบใจเจิงอวี๋หัง "วางใจได้ การตรวจสอบวิเคราะห์สถานะใกล้เสร็จแล้ว วันน่าเบื่อจะจบลงแล้ว อีกไม่นานพวกเราก็ได้กลับปักกิ่งแล้วละ"

หนึ่งเหมิงกลับห้องไป

เจิงอวี๋หังชำเลืองมองลูจี้หิงแล้วถามว่า "หิงหิง คินนี่นายอยู่ในสภาพไม่โอเคนะ! เมื่อกี้ไม่พูดไม่จาอะไรเลย ปล่อยให้ฉันฉวยเดี่ยว นี่มันไม่ปกติเลยสำหรับจอมตราบมาอย่างนาย"

ลูจี้หิงขมวดคิ้วดูคาง "ฉันรู้สึกว่ามันนี่เธอดูแปลกๆ แต่ก็ไม่รู้ว่าแปลกตรงไหน"

เจิงอวี๋หังคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถาม "เมื่อคินนายพูดอะไรกับเธอ"

ลูจี้หิงทำหน้าที่เหมือนปลาตาย "ปัญหาก็อยู่ตรงนี้ ถ้าฉันนี่ออกไปว่าเมื่อคินพูดอะไรไป ฉันคงรู้อยู่แล้วว่าทำไมวันนี้เธอถึงแปลกขนาดนี้!"

เขาพูดพลางถอนหายใจ

เจิงอวี๋หังถามอีก "แล้วนายเป็นอะไรไป"

ลูจี้หิงรู้สึกเศร้าใจเล็กน้อย "นายว่าแปลกไหม ฉันรู้สึกว่าการเล่นไพนกกระจอกที่นี้น่าสนใจกว่าการกลับไปปักกิ่งเสียอีก" เขาหยุดไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ "ฉันไม่ค่อยอยากกลับไปแล้ว"

เจิงอวี๋หังพนเปียร์พรีตออกมา หลังจากเซ็ดปากแล้วเขาก็ถามขึ้น

"นายเคยคิดใหม่เพราะอะไร"

ลูจี้หิงคิดอย่างจริงจัง "เพราะ...อยู่กับหนึ่งเหมิงสนุกเหอ"

เจิงอวี๋หังกลอกตา "แล้วไงอีก"

ลูจี้หิงทำหน้าที่งม "?"

เจิงอวี๋หังยอมรับความเชื่อบื้อทางอารมณ์นี้ "นายคิดให้ละเอียดหน่อย ไม่ได้เหรอ ที่นายเป็นแบบนี้เพราะชอบเธอหรือเปล่า!"

คราวนี้ลูจี้หึงมึงอารมณ์ขึ้นมาแล้ว เขาได้กลับอย่างดุเดือดว่า "อย่าเดา สุ่มสี่สุ่มห้า นายเป็นโรคสอดรู้คิดไปเองหรือไง ในใจฉันมีแต่อาเม็ง ฉันไม่ใช่คนที่เหยียบเรือสองแคม!"

เจิงอวี๋หังจ้องเขาเขม็ง สูดท้ายก็อดใจไม่ไหวที่จะยกกระโปงเบียร์ ที่อยู่ในมือสาดใส่หน้าอีกฝ่าย

"นายมันเป็นไอ้ลาโง่ที่มีไอคิวติดลบสองร้อยห้าสิบล่ะ!"

วันรุ่งขึ้นลูจี้หึงมึงอารมณ์ไม่ดีตลอดเวลาที่ตรวจสอบวิเคราะห์สถานะอยู่ เขาเองก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าเพราะอะไร รู้แค่ไม่สบอารมณ์ โดยเฉพาะเมื่อเห็นหนิงเหมิง เขาก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานเธอไปกินข้าวกับคนอื่น ไม่เล่นไพ่จนกระทั่งเจอกับเขาเหมือนเคย พอเปรียบเทียบกันแบบนี้เขาก็ไม่สบอารมณ์ จนอยากจะคว่ำโต๊ะ

ความรู้สึกไม่สบอารมณ์แบบนี้ทำให้ตอนที่หนิงเหมิงมาคุยด้วยเขาจึงตอบอย่างใจร้อนและอารมณ์เสียมาก

"ประธานลู่ คุณมีคอนเนกชันกับคนในเมืองเอ็กซ์ไหม"

ลูจี้หึงมึงปฏิเสธห้วนๆ "ไม่มี"

ผ่านไปสักพักหนิงเหมิงก็ถามเขาอีกว่า "ประธานลู่ คุณช่วยถามเจิงอวี๋หังให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ"

ลูจี้หึงมึงปฏิเสธอีกครั้งอย่างไม่มีเยื่อใย "แน่นอนว่าไม่ได้อยู่แล้ว"

"..."

หนิงเหมิงถอนหายใจแล้วไปคุยโทรศัพท์ตรงทางเดิน

ไม่นานหลังจากที่เธอกลับมาในห้อง เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก ลูจี้หึงมึงฟังแล้วรู้สึกรำคาญจึงตะโกนขึ้นมา

"เรื่องส่วนตัวก็ออกไปรับข้างนอก!"

หนึ่งเหมิงถอนหายใจแล้วออกไปคุยโทรศัพท์ตรงทางเดิน
จากนั้นไม่นานเธอก็ออกไปรับสายอีกครั้ง

หนึ่งเหมิงถอนหายใจอีก แล้วออกไปคุยโทรศัพท์ตรงทางเดิน
ตอนที่เข้ามาในห้องอีกครั้ง เธอก็ขอลางานกับลูี้หมีง

"ฉันอยากจะออกไปข้างนอก มีธุระนิดหน่อย"

ลูี้หมีงใช้สมองกับกันคิดไปคิดมา คิดว่าเธอไม่รู้จักใครที่นี่ ถ้าหนึ่งเหมิง
มีเรื่องจะออกไปข้างนอก เรื่องนี้ต้องเป็นการไปเจอซูเหวยหรานแน่ ดังนั้น
เมื่อครู่ที่เธอเพิ่งใช้เวลาทำงานโทรศัพท์คุยเรื่องส่วนตัวก็จะต้องเกี่ยวข้องกับ
กับซูเหวยหราน

เมื่อคิดได้ตอนนี้ลูี้หมีงก็รู้สึกไม่พอใจทันที ความรู้สึกที่ถูกขุดเซิง
กำแพง* เหมือนผลึกภูเขาคว่ำทะเล** เขาขมวดคิ้วแล้วตบโต๊ะพลางเอ่ยเตือน

"หนึ่งเหมิง ผมหวังว่าเวลาทำงานคุณจะแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัว
ให้ชัดเจนนะ! นี่คือเวลาทำงานเพื่อให้คุณมาดูข้อมูล ไม่ใช่เพื่อออกไปทำ
ธุระส่วนตัว!"

หนึ่งเหมิงพยักหน้าหงึกหงักอย่างกระตือรือร้นบอกว่าใช่ๆ เธอรู้ว่า
ลูี้หมีงงใจหาเรื่องนิดหน่อย ถึงแม้เธอจะไม่รู้ว่าแรงจูงใจในการหาเรื่อง
ของเขามาจากอะไร เธอไปทำให้เขาไม่พอใจตรงไหนอีก แต่เธอรู้ว่าเวลานี้
จะตั้งต้นกับเขาก็ไม่มีประโยชน์ การลูบขนลาที่ฉุนเฉียวให้ถูกทางจึงเป็นวิธี
แก้ไขที่ถูกต้อง

แต่คราวนี้จะลูบขนลาได้คงจะยากหน่อย

"ไม่ให้ไป!" ลูี้หมีงตบโต๊ะแล้วดันทุรังออกคำสั่ง

หนึ่งเหมิงอธิบาย "ประธานลูี้ เรื่องของฉันทันจะเข้าไม่ได้ ต้องออกไป
จริงๆ เรื่องนี้จริงๆ แล้ว..."

ลูี้หมีงตบโต๊ะขัดจิ้งหะเธอ เขาตบจนโต๊ะจะพังพร้อมกับตะโกนว่า

* ขุดเซิงกำแพง เป็นสำนวน หมายถึงถูกคู่แข่งแย่งพนักงาน สกิดกันห้กษะ ทำให้เกิดความเสียหาย เหมือนกับการขุด
เซิงกำแพง เพื่อหวังให้กำแพงถล่มลงมา

** ผลึกภูเขาคว่ำทะเล เป็นสำนวน หมายถึงมีพลังกำลังมหาศาล พลัดล้มเหลือ ความรู้สึกแรงกล้า

"จะติดกับผมใช่ไหม จะฝันให้ได้ใช่ไหม! วันนี้ถ้าคุณกล้าที่จะออกไปในเวลา
งาน ผมจะบอกสื่ออิงว่าคุณออกจากรางานโดยผลการไม่ทำงานให้ดี ให้เธอ
ไล่คุณออก!"

เดิมหนึ่งเหมิงคิดอยากจะทำอะไรสักอย่าง เธอคิดว่าช่างมันเถอะ แต่เมื่อ
เห็นเขาเริ่มทำท่าทางไม่ฟัง เธอก็คิดว่าช่างมันเถอะ

"ไม่เป็นไร คุณบอกประธานสื่อได้เลยค่ะ ยังไงฉันก็ขอลากับเธอก่อน
แล้ว เธออนุญาตแล้วด้วย"

เธอหิ้วกระเป๋าเดินออกจากประตูไปอย่างไม่สนใจหน้าเดียวแดง
เดียวเขียวของลูจี้เหมิง

กว่าหนึ่งเหมิงจะกลับมาก็ตอนบ่ายแล้ว

ลูจี้เหมิงแสดงสีหน้าและน้ำเสียงไม่ดีกับเธอตลอดทั้งบ่าย

ตอนใกล้จะเลิกงาน หนึ่งเหมิงเป็นฝ่ายรายงาน "ประธานลูจี้ ฉันอ่าน
ข้อมูลทั้งหมดเสร็จแล้ว พวกเราน่าจะจบการตรวจสอบวิเคราะห์ได้แล้ว"

ลูจี้เหมิงแค้นเสียงฮึดฮัดอย่างอารมณ์เสีย "คุณรู้ไหม ผมอ่านข้อมูล
ทั้งหมดตั้งแต่เมื่อวันก่อนแล้ว เมื่อวานกับวันนี้แค่ให้ออกาสคุณได้ฝึกงาน
กับผมมากขึ้น แล้วผลล่ะ ไม่หวงแหนโอกาส เวลาทำงานก็ออกไปทำธุระ
ส่วนตัว ผมจะบอกคุณให้หนึ่งเหมิง อนาคตถ้ามีโอกาสจะทำงานร่วมกับ
สื่ออิงอีก ผมจะไม่ให้ออกาสคุณอีกแล้ว!"

หนึ่งเหมิงฟังคำพูดที่ทิ่มแทงของเขาแล้วความอยากจะอธิบายก็หมดไป

"ได้ค่ะ ท่านประธานมีความสุขก็โอเคค่ะ"

คืนนั้นทั้งสามคนก็กลับปักกิ่ง

หนึ่งเหมิงยังคงนั่งรถไฟความเร็วสูง ลูจี้เหมิงกับเจิ้งอวี่หึงขับรถกลับ

ก่อนออกเดินทางเจิ้งอวี่หึงพยายามอย่างเต็มที่ในการชวนหนึ่งเหมิง
นั่งรถไปด้วยกัน หนึ่งเหมิงแสดงท่าที่อ่อนน้อมทว่าเด็ดเดี่ยวว่าให้พวกเรา

จากกันไม่ดีแบบเงียบๆ อย่างนี้ดีกว่า ดูสิว่าเพื่อนคุณตึงหน้าพื้นรองเท้า
จนยาวเกือบสองเมตร* ถ้าฉันขึ้นรถเขาจะทำให้ฉันเหม็นหน้านั่นแน่

เจิงอวี่หึ่งมองใบหน้าไม่สบอารมณ์เหมือนถูกพิษของลูจี้หึ่งแล้ว
ถอนหายใจอย่างยอมรับชะตากรรมก่อนจะบอกเธอ

'งั้นก็ได้ แล้วเจอกันนะเพื่อนเกลอ!'

ผลก็คือลูจี้หึ่งไม่ชอบใจคำว่าเกลอ ทำให้เขาถูกทรมานเหยียบย้ำ
ตลอดการเดินทางกลับปักกิ่ง

หลังจากกลับมาที่ปักกิ่งวันที่สอง สื่ออิงพาหิงเหมิงไปที่ห้องประชุม
ของลูจี้หึ่งแคปปิ ตอลเพื่อหารือหลังจากตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ
เพื่อวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการลงทุนในบริษัทขั้นต่อไป

ตอนแรกหิงเหมิงอยากจะรายงานให้สื่ออิงฟังก่อน แต่สื่ออิงกลับ
บอกว่าไปคุยกันที่ลูจี้หึ่งแคปปิ ตอลจะได้ไม่ต้องพูดอีกรอบ

หิงเหมิงรู้ว่าสื่ออิงทำแบบนี้เพราะเชื่อการตัดสินใจของลูจี้หึ่ง
มากกว่า เพราะยังงั้นเธอก็ยังเป็นมือใหม่สำหรับโปรเจกต์อยู่ดี

เจิงอวี่หึ่งก็อยู่ในที่ประชุมนี้ด้วย ลูจี้หึ่งอธิบายให้สื่ออิงฟังว่า "เพื่อน
สมัยเด็กของผมอยากจะฟังด้วย เขามีเงินเย็นเหลืออยู่หลายสิบล้าน ซึ่ง
ถือเป็นแอลพีของผม"

สื่ออิงยิ้มตาหยีและพูดว่ารู้สึกเป็นเกียรติ

ตั้งแต่ต้นจนจบลูจี้หึ่งไม่แม้แต่จะมองหิงเหมิงตรงๆ เขากลับไป
เป็นคนบนยอดพีระมิดคนนั้นอีกแล้ว

การอยู่ร่วมกันในต่างเมืองหลายวันราวกับเป็นการฝึกตนของเขา
ที่ตกลงมาในโลกมนุษย์ ตอนนี้เขากลับมาจากโลกมนุษย์แล้ว กลับมายัง
ตำแหน่งเดิม กลายเป็นคนจากโลกอื่น

หิงเหมิงตกอยู่ในภวังค์เล็กน้อย เมื่อกลับมาถึงปักกิ่งเมืองหลวง

* มาจากคำว่าตึงหน้ายาว หมายถึงหน้าไม่พอใจ

ที่ตึกคักวุ่นวายแห่งนี้ ผู้คนก็กลับไปอยู่ตำแหน่งของตัวเอง ความใกล้ชิดที่เหล่านั้นเป็นเพียงเรื่องในต่างเมืองเท่านั้น

เสียงของสื่ออิงซ์ตัจจงหะภวังค์ของเธอ

สื่ออิงธามลู้หิมิง "ประธานลู้ คุณคิดว่าธุรกิจนี้เป็นอย่างไรบ้าง มีปัญหาไหม"

ลู้หิมิงตอบเธอว่า "ผมเปิดดูข้อมูลไปรอบหนึ่งแล้ว บริษัทนี้มีคุณสมบัติที่ดี ความสามารถในการทำกำไรไม่เลว ไม่มีปัญหาอะไร ลงทุนได้"

พอได้ยินข้อสรุปของเขา สื่ออิงยังไม่ทันจะยิ้มออกมา หนึ่งเหมิงก็รีบพูดขึ้น

"ประธานลู้ คุณ...แน่ใจว่าธุรกิจไม่มีปัญหา?"

ลู้หิมิงหันมามองเธอ สายตาเต็มไปด้วยความหงุดหงิดไม่พอใจ แล้วเขาก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แข็งกระด้าง

"ใช่ ไม่มีปัญหาอะไร คุณมีข้อเสนอแนะที่มีคุณค่าอะไรไหม"

หนึ่งเหมิงเผชิญหน้ากับการประชดประชันในคำที่ว่า 'ข้อเสนอแนะที่มีคุณค่า' ของเขา เจิงอวี๋หังส่งสายตาให้กำลังใจ เธอสงบสติอารมณ์ลง และพูดอย่างกล้าหาญ

"ไม่ถึงขนาดเป็นข้อเสนอแนะที่มีคุณค่า แต่ฉันเจอปัญหาบางอย่างของธุรกิจแล้วจริงๆ"

บทที่ 39

ปัญหาและภัยที่แอบแฝง

เสียงของหญิงเหมิงอ่อนโยนทว่าหนักแน่นดังกังวานขึ้นในห้องประชุม เธอกล่าวว่าตัวเองพบปัญหาบางอย่างในบริษัท

...บางอย่าง ใช่ บางอย่าง ดังนั้นจึงไม่ใช่แค่ปัญหาเดียว

คำบอกปริมาณนี้ดึงดูดความสนใจของลู่อี้หมิง ดังนั้นเขาจึงเก็บความหงุดหงิดไว้ชั่วคราว ตั้งใจฟังว่าหญิงเหมิงจะพูดว่า 'บางอย่าง' ที่ว่านั่นคืออะไร

"หญิงเหมิง จังคุณลองบอกมาสิว่าธุรกิจมีปัญหาอะไร"

สื่ออิงเอ่ยคำถามเกริ่นนำเพื่อเชื่อมโยงคำพูดข้างต้นกับเนื้อหาช่วงหลังอย่างสไลใจ ก่อนหญิงเหมิงจะเริ่มกล่าว

หญิงเหมิงหยิบกระดาษออกมาหนึ่งปึกแบ่งเป็นสี่ชุด หนึ่งชุดเหลือไว้ให้ตัวเอง อีกสามชุดแจกจ่ายให้อีกสามคนในห้องประชุม นี่คือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อสรุปซึ่งรวบรวมมาทั้งสิ้นหลังจากที่เธอกลับปักกิ่งเมื่อวานนี้ และได้ยื่นสื่ออิงบอกว่าจะมีการประชุมในวันรุ่งขึ้น

"ก่อนอื่นขอให้ทุกท่านดูเอกสารหน้าแรก นี่เป็นสิทธิบัตรเทคโนโลยีที่สำคัญที่สุดของบริษัทจัดการพลังงาน แต่ไม่ได้อยู่ในชื่อของบริษัทจัดการพลังงาน เป็นการจดสิทธิบัตรในชื่อบุคคล"

ลูจี้หึงก้มหน้ามองเอกสาร จำได้แม่นว่าตอนเล่นไพ่บนกระโจมกัน
หนึ่งเหมิงเคยถามปัญหาเกี่ยวกับเขา

"รีบโอนเข้าบริษัทให้เร็วที่สุดก็ไม่มีปัญหาอะไร" วันนั้นลูจี้หึงก็ได้
บอกหนึ่งเหมิงไปเช่นนี้ แล้วตอนนี้เขาก็พูดมันออกมาอย่างไม่ค่อยจะมี
ความอดทนสักเท่าไรหรอก และท้ายที่สุดด้วยอารมณ์ที่ไม่พอใจก็อดพูด
เพิ่มเติมขึ้นมาไม่ได้ว่า "คุณเคยถามผมแล้วไม่ใช่เหรอ ผมก็บอกคุณ
ไปแล้วนี่"

แล้วตอนนี้คุณยังเอามันออกมาพูด มันจำเป็นด้วยหรือไง

นี่เป็นประโยคที่ลูจี้หึงละเอาไว้มิพูด ทว่าทุกคนในที่นี้ล้วนเข้าใจ
แต่ไม่เผยออกมา

หลังจากหนึ่งเหมิงถูกลูจี้หึงสวนแบบไม่โจ่งแจ้งแต่ก็ไม่ได้คลุมเครือ
เธอยังพูดอย่างสงบเสียงและใจกว้าง

"ประธานลู่อ่าเพิ่งรีบร้อนไป คุณเปิดเนื้อหาไปที่หน้าสองก่อน หน้า
นี้เป็นภาพแคปผลการค้นหาจากไปตู้* ฉันทันหาชื่อของผู้ยื่นขอสิทธิบัตร
ในไปตู้ ผลคือพบข้อความรับสมัครงาน ผู้ที่ประกาศรับสมัครงานนี้เป็น
บริษัทพลังงานประเภทเดียวกัน และตัวแทนนิติบุคคลของบริษัทนี้ก็คือชื่อ
ของผู้ยื่นขอสิทธิบัตร"

หนึ่งเหมิงพูดจบก็เว้นช่วงเวลาให้พวกเขาอีกสามคนดูข้อมูลการ
ค้นหาในไปตู้ ทั้งยังไม่เร่งรีบเกินไป ค่อยๆ บอกผลลัพธ์ออกมา เหลือทางลง
ไว้ให้ลูจี้หึง

เธอปรายตามองเห็นลูจี้หึงขมวดคิ้ว จากความเข้าใจของเธอที่มีต่อเขา
เธอรู้ว่าคิ้วที่ขมวดเข้าหากันไม่ได้เป็นเพราะโกรธ แต่เพราะเขาค่อนข้าง
หงุดหงิด เมื่อก่อนหากเขาพบว่าตัวเองละเอียดอะไรบางอย่างไปเขาจะขมวดคิ้ว
เหมือนกับตอนนี้

หลังจากนี้ไปครู่หนึ่งหนึ่งเหมิงก็พูดต่อว่า "เทคโนโลยีที่จดสิทธิบัตรนี้

* ไปตู้ (百度) เป็นเสิร์ชเอนจินอันดับหนึ่งของประเทศจีน

เป็นเทคโนโลยีสำคัญที่บริษัทจัดการพลังงานจำเป็นต้องพึ่งพา แต่จากข้อมูลที่พบในอินเทอร์เน็ต เทคโนโลยีนี้อาจจะไม่ได้โอนไปยังชื่อบริษัทจัดการพลังงาน เพราะว่าผู้ที่ขอสิทธิบัตรก็ดำเนินธุรกิจประเภทเดียวกัน ดังนั้นในอนาคตสิทธิบัตรเทคโนโลยีนี้มีความเสี่ยงที่จะไม่ได้ให้บริษัทใช้อีก"

ปัญหาแรกจบแล้ว อีกสามคนที่เหลือในห้องประชุมก็มีสีหน้าที่แตกต่างกัน

สื่ออิงเต็มไปด้วยความประหลาดใจและชื่นชมหนึ่งเหมิง เธอประหลาดใจที่ลูกน้องคนนี้สามารถก้าวหน้าได้มากมายขนาดนี้หลังผ่านการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะเพียงครั้งเดียว เธอชื่นชมหนึ่งเหมิงที่ระมัดระวังและเฉียบคม ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีสำหรับการทำโปรเจกต์

ดวงตาของเจิงอวี๋หิงจ้องมองด้วยแวตาสดใสส่องประกาย ถ้าไม่ใช่เพราะการประหม่อในตอนนั้นมันดูโลว์และเหมือนเล่นละครไปหน่อย เขาก็อยากจะประหม่อให้คู่หูไฟนกรระจอกและคู่ซี้คนใหม่ที่เพิ่งได้มา

สีหน้าของลูจี้หิงซำบซ้อนที่สุด...หงุดหงิด ประหลาดใจ ยอมรับชื่นชม และเสียหน้า อารมณ์เหล่านี้ทับซ้อนกันและทะลุผ่านใบหน้าของเขาออกมา

ลูจี้หิงต้องยอมรับว่าม้าแก่อ่างเขาก้าวพลาดต่อหน้าม้าตัวเล็ก ๆ อย่างหนึ่งเหมิงแล้ว

ถ้าคนเราสงสัยเรื่องบางอย่างว่าถูกต้องหรือไม่ เมื่อทำการตรวจสอบ ก็จะต้องระมัดระวังมาก เมื่อตัดสินใจว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งถูกต้องแล้วการตรวจสอบอีกครั้งมักจะข้ามไปอย่างง่ายดาย

เมื่อเขาอ่านข้อมูลของบริษัทและพบว่าผู้ยื่นขอสิทธิบัตรเป็นบุคคล เขาก็รู้ทันทีว่าหนึ่งเหมิงเคยถามเขาเรื่องนี้ และเขาได้วิเคราะห์ทั้งยังอธิบายให้เธอฟังแล้ว การจัดการก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร ดังนั้นเรื่องนี้เขาจึงข้ามไปตามระเบียบ อย่างไรก็ตาม การกระโดดนี้ทำให้เขาไม่สนใจปัญหาที่ฝังอยู่ในส่วนลึก

ลูจี้หึงรับรู้ได้rangๆ ว่าช่วงนี้ตนเองใจร้อนขึ้นมาบ้าง

ในฐานะหญิงเหมิงที่เป็นเลขาฯ เขาขาดความเป็นสุภาพบุรุษมาตลอด แต่สำหรับหญิงเหมิงที่กำลังทำโปรเจกต์อยู่ตอนนี้ เขาควรจะพยายามทำให้ ยุติธรรมให้มากที่สุด

ดังนั้นเขาจึงระงับอารมณ์ที่เปลี่ยนไปและพูดกับหญิงเหมิงว่า "คุณทำได้ดีมาก ปัญหาที่ผมสะเพร่าเอง"

หญิงเหมิงได้รับการชื่นชมจึงอึ้งไปชั่วขณะ เธอสงสัยว่าลูจี้หึงถูกอะไรบางอย่างสิงร่างหรือเปล่า ถึงได้พูดประโยคที่ต่อให้ตายก็ไม่ยอมพูดประโยคที่เป็นการยอมรับเธอออกมา

สื่ออิงรีบปรับสถานการณ์ "ประธานลูจี้ คุณเกรงใจไปแล้วคะ คุณจะสะเพร่าได้ยังไง คุณเป็นเจ้านาย คอยดูภาพรวม รายละเอียดพวกนี้ต้องให้หญิงเหมิงและคนตำแหน่งล่างไปค้นหาและแก้ปัญหา ไม่อย่างนั้นเจ้าหน้าที่โปรเจกต์กับบอสจะต่างกันตรงไหนละคะ"

นี่เป็นคำพูดที่ปลอบใจลูจี้หึงโดยการแบ่งแยกให้เห็นความแตกต่างกัน ลูจี้หึงยอมรับคำพูดนั้น ความรู้สึกสับสนก็เบาบางลงเล็กน้อย

หญิงเหมิงได้แต่หัวเราะในใจ

คนระดับล่างมักจะกังวลเกี่ยวกับคำพูดที่ส่งผลต่อความรู้สึกของคนระดับสูง แต่คนระดับสูงไม่เคยกังวล พวกเขาสนใจแต่ความรู้สึกของคนในระดับเดียวกันหรือสูงกว่าเท่านั้น หากคนในระดับเดียวกันขึ้นไปรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อได้เหยียบย่ำคนระดับล่างก็จะรู้สึกดีขึ้น จึงก็เหยียบย่ำไปเถอะ ไม่เป็นไร

นี่คือการแพ้ชนะในอาชีพ ถ้าไม่ยอมยกถูกเหยียบย่ำก็ต้องเลื่อนขั้นขึ้นไปด้านบนให้เร็วที่สุด

หญิงเหมิงให้กำลังใจตัวเองในใจ

สื่ออิงหาทางลงให้ลูจี้หึงเสร็จก็พูดต่อว่า "หญิงเหมิง นอกจากสิทธิบัตรแล้ว ยังมีปัญหาอื่นอีกไหม"

หนึ่งเหมิงรีบพูด "มีคะ ครอบคลุมทุกท่านเปิดเอกสารไปยังหน้าถัดไป ปัญหาที่สองคือการลงทุนของผู้ถือหุ้นในบริษัทจัดการพลังงาน"

หนึ่งเหมิงอธิบายปัญหาที่สองให้ฟังแบบง่าย ๆ ลู่จี้หมิงจำได้ว่าหนึ่งเหมิงเคยถามปัญหานี้กับเขาตอนเล่นไพ่บนกระโจม และเขาเลือกที่จะข้ามไปอีกครั้ง

ลู่จี้หมิงทบทวนปัญหาที่สองอย่างจริงจัง ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทจัดการพลังงานลงทุนด้วยที่ดิน แต่หน่วยงานรัฐบาลเอไอเอินที่ตินี้ให้เขามีสัญญาโอนสิทธิ์ ผู้ถือหุ้นได้จ่ายค่าโอนสิทธิ์แล้วและมีใบรับรองการชำระเงิน แต่ด้วยเหตุผลหลายประการจึงไม่ได้ดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ให้กับเจ้าของที่ดินใหม่ พุดง่าย ๆ ก็คือไม่ได้มีการโอนสิทธิ์ของที่ดินมาให้กับผู้ถือหุ้น ต่อมาผู้ถือหุ้นได้ใช้ที่ดินผืนนี้ลงทุนในบริษัทจัดการพลังงาน เพื่อลดความซับซ้อนของขั้นตอนผู้ถือหุ้นจึงได้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ได้จากรัฐวิสาหกิจเอให้เป็นที่ดินของบริษัทจัดการพลังงานโดยข้ามขั้นตอนนี้ไป

หลังจากทบทวนแล้ว ขณะที่ลู่จี้หมิงเปิดปากพูด น้ำเสียงกลับไม่ได้กระแทกกระทั้นเหมือนเมื่อก่อน เพียงแต่พูดไปตามหลักการ

"คุณเคยถามผมเรื่องนี้แล้ว ดูจากมุมมองการลงทุนแล้วไม่มีปัญหาอะไร"

หนึ่งเหมิงดันแว่นตาแล้วใช้การหยุดนิ่งเพื่อทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลง ไม่ทำให้คำตอบต่อไปของเธอดูเป็นการเถียงมากจนเกินไป

"คืออย่างนี้คะประธานลู่ สิ่งที่คุณพยายามจะพูดไม่ใช่ข้อบกพร่องของการลงทุน แต่เป็นเพราะที่ดินผืนนี้ตอนแรกเป็นของรัฐวิสาหกิจเอ ในขณะที่นั้นมีคนอยากได้ที่ดินผืนนี้เยอะมาก แต่ทำไมสุดท้ายผู้ถือหุ้นของบริษัทจัดการพลังงานถึงประมูลที่ดินผืนนี้มาได้"

หนึ่งเหมิงไม่เคยรู้มาก่อน ที่แท้ตัวเองก็พูดทิ้งท้ายจนทำให้คนตื่นเต็นได้ เธอเห็นคำว่า 'ทำไม' บนใบหน้าของบุคคลสำคัญทั้งสามอย่างชัดเจน

"เพราะผู้ถือหุ้นและผู้บริหารในสำนักงานเทศบาลเมืองนี้มีความเกี่ยวพันเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน"

ทันทีที่เธอพูดจบ ดวงตาของอีกสามคนก็ขยายใหญ่ขึ้นอีกระดับ พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

สื่ออิงถามหนึ่งเหมิงว่ารู้ได้ยังไงว่าผู้ถือหุ้นและผู้บริหารในสำนักงานเทศบาลเมืองเป็นญาติกัน

หนึ่งเหมิงเล่าเรื่องราวที่ยืนยันได้นี้ให้สื่ออิงกับชายหนุ่มอีกสองคนฟัง

"ฉันถือโอกาสช่วงพักกลางวันไปคุยกับลุงยามของบริษัทจัดการพลังงาน ฉันพบว่าเขาอยู่ในบริษัทนี้มานานมากและรู้เรื่องราวมากมายที่คนอื่นไม่รู้ ตัวอย่างเช่นคนที่บริหารจัดการบริษัทที่แท้จริงไม่ใช่ประธานกรรมการ แต่เป็นผู้ถือหุ้นที่ลงทุนด้วยที่ดินคนนั้น โดยฉากหน้าประธานกรรมการจะเป็นคนตัดสินใจ เรื่องนี้มีเพียงคนรุ่นเก่าไม่กี่คนในบริษัทเท่านั้นที่รู้ คนอื่นๆ ในบริษัทและคนนอกบริษัทไม่ค่อยจะรู้ ฉันถามลุงยามว่าทำไมพวกเขาถึงจัดการแบบนี้ เขาบอกว่าเป็นเพราะผู้ถือหุ้นเป็นญาติกับผู้บริหารในสำนักงานเทศบาลเมือง ทำแบบนี้ก็เพื่อหลีกเลี่ยงความสงสัย"

หนึ่งเหมิงพูดจบ ลู้งี้เหมิงก็พยักหน้าช้าๆ นิ้วเคาะโต๊ะ หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็โยนคำถามออกมา

"แต่ว่าหนึ่งเหมิง คำพูดของลุงยามมันเชื่อถือได้หรือเปล่านั้น"

หนึ่งเหมิงไม่ได้ชะงัก เธอตอบกลับอย่างใจเย็น "เชื่อถือได้ค่ะ ฉันรู้ว่าแค่ฟังคำพูดของลุงยามไม่สามารถยืนยันอะไรได้ เพื่อยืนยันในสิ่งที่เขาพูด ฉันเลยไปหาเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยมาช่วยยืนยัน เพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของฉันเป็นคนเมืองนี้ หลังจากสำเร็จการศึกษาเขาก็สอบข้าราชการท้องถิ่นและตอนนี้ทำงานในสำนักงานเทศบาลเมือง ต่อมาเขาช่วยฉันพิสูจน์และยืนยันว่าสิ่งที่ลุงยามพูดนั้นถูกต้อง ผู้บริหารในสำนักงานเทศบาลเมืองมีความสัมพันธ์ฉันญาติกับผู้ถือหุ้นของบริษัทจริงๆ"

ทันทีที่หนึ่งเหมิงพูดจบ การจัดการเรื่องต่างๆ ได้อย่างละเอียดรอบคอบของเธอก็ได้รับการชื่นชมเป็นระลอกที่สองจากสื่ออิง

"หนึ่งเหมิง คุณทำได้ดีมาก คุณมีระเบียบในการคิดแบบรู้ได้โดย

ไม่ต้องมีอาจารย์สอนเลย! เมื่อก่อนตอนนั้นอยู่ในวณิชธนกิจก็มักจะบอกลูกน้องว่าต้องฟังให้มาก ดูให้มาก ถามให้มาก ปัญหาที่มองจากข้อมูลไม่ออกก็ลองพูดคุยกับพนักงานของบริษัท คุยกับป่าที่ทำความสะอาด แล้วคุยกับพ่อครัวในร้านอาหาร คิดถึงคำพูดที่พวกเขาพูดโดยไม่ได้ตั้งใจ ไม่นานเราอาจวิเคราะห์ปัญหาได้ หนึ่งในหมิง ครั้งนี้คุณคุยกับลุงยามจนเจอปัญหาในการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ คุณทำได้ดีมาก!"

หนึ่งในหมิงหน้าแดงเพราะคำชมที่มาอย่างไม่ทันตั้งตัวของสื่ออิง

เธอปรายตามองลู่อี้หมิงที่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ใบหน้าแดงระเรื่อของเธอค่อยๆ จางหายไปกับคิ้วที่ขมวดของเขา

"ประธานลู่อี้ คุณ...มีอะไรจะถามฉันไหม"

ลู่อี้หมิงเงยหน้ามองเธอแวบหนึ่ง ความหมายในสายตานั้นค่อนข้างแปลก แต่สายตาที่มาพร้อมกับความหมายที่อ่านไม่ออกนั้นไม่ได้ทำให้หนึ่งในหมิงรู้สึกอึดอัดแต่อย่างใด

นั่นคือสายตาที่มองพนักงานโปรเจกต์อย่างจริงจัง

"แม้ว่าผู้ถือหุ้นจะมีความสัมพันธ์เป็นญาติกับข้าราชการระดับสูง ผู้ถือหุ้นอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากญาติจึงสามารถประมูลที่ดินได้ แต่ดูจากข้อมูลแล้ว เอกสารและขั้นตอนที่จำเป็นทั้งหมดเป็นไปตามข้อกำหนด แม้ว่าที่ดินจะไม่ได้โอนจากรัฐวิสาหกิจเอามาให้ผู้ถือหุ้นก็ตาม แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาใหญ่ สามารถแก้ไขได้ ผมบอกวิธีคุณแล้วนี่ ดังนั้น..." ลู่อี้หมิงพูดถึงตรงนี้ก็หยุดไปครู่หนึ่ง หลังจากใช้นิ้วเคาะโต๊ะแล้วจึงถามต่อว่า "บริษัทยังมีปัญหาใหญ่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ถือหุ้นและญาติของเขาอีกหรือเปล่า"

หนึ่งในหมิงกดไลค์ให้ลู่อี้หมิงในใจ

เขาไม่ได้กินข้าวเสียเปล่า* จริงๆ แคลร์ดูเดียวก็คิดว่ามีปัญหาใหญ่ที่ซ่อนไว้เบื้องหลังอีก

แต่สื่ออิงเคยทำงานที่วณิชธนกิจจึงตอบสนองได้เร็วกว่าและ

* กินข้าวเสียเปล่า หมายถึงกินข้าวแต่ไม่ทำงาน กินข้าวอย่างเดียวแต่ทำงานไม่เป็น

ถามทันทีว่า "มันเกี่ยวข้องกับภาษีหรือนโยบายพิเศษหรือไม่"

หญิงเหมิงอดกตไล่ค้ำให้สื่ออิงในใจไม่ได้

ผู้รับค้ำประกันการออกหลักทรัพย์ก็คือผู้รับค้ำประกันการออกหลักทรัพย์
ยอมเจ็บค้มเช่นนี้ เธอตรวจสอบปัญหาที่ตั้งนาน เพียงครู่เดียวก็ถูกสื่ออิง
ตีแตก

"ใช่ค่ะ ประธานลู่ ประธานสื่อ" หญิงเหมิงดันแว่นตาขึ้นแล้วพูด "มันเป็นเงินอุดหนุนพิเศษที่บริษัทได้รับจากรัฐบาล มีปัญหานิดหน่อย ถึงแม้เงินช่วยเหลือจะไม่มาก แต่เป็นเงินหลายล้าน ปกติแล้วปัญหานี้ไม่ค่อยถูกพบเห็นได้ง่ายๆ แต่มันเป็นภัยที่ซ่อนอยู่เหมือนระเบิดเวลาจริงๆ"

เธอไม่รู้ว่าพูดแบบนี้แล้วดูเป็นกังวลเกินไปหรือเปล่า ยังไงซะพอเธอพูดจบก็ไม่มีเวลาอธิบายอะไรเพิ่มเติมว่าภัยที่ซ่อนอยู่คืออะไร เจิงอวีหังก็รีบสอดปากทันที

"ทำไมล่ะ"

คำถามนี้ของเขาทำให้หญิงเหมิงนึกถึงเสี่ยวเลิ่นหยาง* ขึ้นมาทันที

* เสี่ยวเลิ่นหยาง หรือชื่อจริงว่าเลิ่นเฮ้อ เป็นนักแสดง นักร้อง พิธีกรชาวจีน มีความสามารถด้านการแสดงตลก คำพูดติดปากคือ 'นี่ทำไมเธอ'

บทที่ 40

สร้างผลงานใหญ่อีกครั้ง

หนึ่งหมิงไม่กล้าแก้งกิ่งทำให้ดูสลับเพื่อหลอกปล่อยให้ลูกพี่ทั้งสาม
อยากรู้ รีบสรุปทันทีว่าเงินอุดหนุนการจัดการพลังงานหลายล้านที่บริษัท
ได้รับมา จริงๆ แล้วมันคือ 'หลอก' มา

เทศบาลเมืองเอ็กซ์มีนโยบายมอบเงินอุดหนุนเกี่ยวกับการอนุรักษ์
สิ่งแวดล้อมและการประหยัดพลังงาน และเมื่อประหยัดพลังงานได้ในระดับหนึ่ง
รัฐบาลจะให้เงินรางวัลที่เหมาะสม

บริษัทจัดการพลังงานใช้บริษัทเอ็กซ์ในท้องถิ่นแห่งหนึ่งเพื่อชิงเงิน
รางวัลจากนโยบายประหยัดพลังงาน

สัญญาระหว่างบริษัทจัดการพลังงานกับบริษัทเอ็กซ์ระบุว่าเมื่อบริษัท
จัดการพลังงานทำโครงการให้บริษัทเอ็กซ์เสร็จเรียบร้อยแล้วจะทำให้บริษัท
เอ็กซ์ประหยัดพลังงานได้เป็นมูลค่าตัวเลขที่แน่นอน

มูลค่านี้สอดคล้องกับเงินรางวัลเจ็ดล้านหยวนจากรางวัลนโยบาย
ประหยัดพลังงาน*

"ฉันไปที่สำนักงานการไฟฟ้าส่วนท้องถิ่นเพื่อตรวจสอบการใช้ไฟฟ้าจริง
ของบริษัทเอ็กซ์ พบว่าจำนวนพลังงานที่บริษัทเอ็กซ์ประหยัดได้นั้นน้อยกว่า

* ยกตัวอย่างเช่น ถ้าประหยัดพลังงานไฟฟ้าได้สิบกิโลวัตต์ต่อชั่วโมงจะได้รับเงินรางวัลร้อยหยวนจากรัฐบาล
ถ้าประหยัดพลังงานไฟฟ้าได้ยี่สิบกิโลวัตต์ต่อชั่วโมง จะได้รับเงินรางวัลสองร้อยหยวน เป็นต้น

เงินรางวัลมูลค่าเจ็ดล้านหยวน" เสียงของหญิงเหมิงนุ่มนวลแต่ทุกถ้อยคำล้วนมีแต่ความมั่นใจ "ดังนั้นสัญญาโครงการที่บริษัทจัดการพลังงานเซ็นกับบริษัทเอ็กซ์น่าจะเป็นบริษัทเอ็กซ์ที่ร่วมมือกับบริษัทจัดการพลังงานทำข้อมูลเท็จตอนตรวจรับโครงการ"

ในตอนต้นหญิงเหมิงก็สงสัยเรื่องความถูกต้องของเงินรางวัลเจ็ดล้านหยวนนี้ ส่วนใหญ่เกิดจากการคาดคะเนตามหลักเหตุผลส่วนตัว

เธอรูสึกว่าในเมื่อผู้ถือหุ้นของบริษัทจัดการพลังงานเป็นญาติสนิทของผู้บริหารในสำนักงานเทศบาลเมือง บริษัทนี้ไม่มีทางได้รับการดูแลจากญาติสนิทเฉพาะเรื่องที่ดินเท่านั้น แต่จะต้องได้รับผลประโยชน์จากด้านอื่นๆ ด้วยแน่นอน

เมื่อพิจารณาจากสมมติฐานนี้และคิดต่อไปอีกขั้น ผลประโยชน์ที่สามารถรับได้โดยสะดวกสบายและคุ้มค่าที่สุด ไม่มีทางเป็นอะไรไปได้นอกจากสิทธิประโยชน์ทางภาษีและเงินรางวัลอุดหนุน

ดังนั้นเธอก็จะใช้สมมติฐานนี้ในการค้นหาข้อมูลของบริษัทอย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจน

หลังจากตรวจสอบเข้าไปซ้ำมา เธอพบว่าบริษัทไม่มีปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางภาษี บริษัทจัดการพลังงานเข้าเกณฑ์ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามนโยบายสามฟรีสามลดครึ่ง* ของรัฐบาล

จากนั้นหญิงเหมิงจึงนำสัญญาโครงการที่บริษัทได้รับเงินรางวัลจากนโยบายประหยัดพลังงานเจ็ดล้านหยวนนี้มาศึกษาวิเคราะห์อย่างละเอียดหลายรอบ

ดูจากข้อความในสัญญาแล้ว หลังจากตรวจสอบมาหลายรอบก็ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น แต่หญิงเหมิงรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง พลังงานที่ประหยัดได้นั้นสอดคล้องกับเงินรางวัลพอดี มันบังเอิญเกินไป ด้วยทัศนคติที่ต้องการจะทำโปรเจกต์อย่างระมัดระวังรอบคอบ การถามคำถาม

* นโยบายสามฟรีสามลดครึ่ง เป็นนโยบายทางภาษีที่รัฐบาลจัดทำเพื่อส่งเสริมกิจการพลังงานและกิจการธรรมชาติ ในปีหนึ่งถึงสามไม่ต้องชำระภาษี ปีที่สี่ถึงปีที่หกชำระภาษีเพียงครึ่งเดียว

น้อยลงหรือจะสู้ถามเพิ่มเติมอีกสักหน่อยได้ เธอจึงตัดสินใจลงมือตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาในสัญญา

ดังนั้นเมื่อวานตอนเช้าเธอจึงขอลางานกับลูจี้หมีงแล้วตรงไปสำนักงานการไฟฟ้าส่วนท้องถิ่นโดยตรงเพื่อสอบถามเกี่ยวกับการใช้ไฟฟ้าจริงของบริษัทเอ็กซ์ และในที่สุดก็ยืนยันได้ว่าอุปกรณ์ประหยัดพลังงานที่บริษัทจัดการพลังงานติดตั้งให้กับบริษัทเอ็กซ์นั้นไม่ได้อยู่ในระดับที่สามารถรับเงินรางวัลเจ็ดล้านหยวนได้

หนิงเหมิงสรุปออกมาเรียบร้อย สืออิง ลูจี้หมีง และเจิงอวี๋หังก็มีสีหน้าแตกต่างกัน

ใบหน้าของเจิงอวี๋หังเป็นความลำพองที่ลูจี้หมีงรู้สึกไม่เข้าใจ *ภุมิใจที่อดีตเลขาฯ ของฉันทำเรื่องแจ่มๆ? แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเจ้าที่มออย่างนาย นายภุมิใจบ้างอะไร!*

สืออิงประหลาดใจอีกครั้งและชื่นชมหนิงเหมิงอีกอย่างไม่หวงคำพูด

"หนิงเหมิง คุณสามารถช่วยอดใช้ไฟฟ้ามาคำนวณยอดประหยัดพลังงานเพื่อยืนยันว่าข้อมูลในสัญญาของบริษัทเป็นจริงหรือเปล่า ทำได้ดีมาก!"

ลูจี้หมีงทำหน้านิ่ง ใช้ดวงตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกและไร้เยื่อใยจ้องมองหนิงเหมิง แล้วเขาก็เอ่ยปากทันที

"คุณตรวจสอบการใช้ไฟฟ้าของบริษัทเอ็กซ์ตั้งแต่เมื่อไหร่"

หนิงเหมิงตันแวนตาแล้วตอบ "เช้าวานนี้"

ลูจี้หมีงที่ซักสีหน้าอยู่ไม่พอใจนัก ใบหน้าขาวของเขาปรากฏสีหน้าราวกับคนที่ถูกตบหน้า

ดังนั้นเมื่อวานไม่ใช่เธอไม่แยกแยะเรื่องส่วนตัว ใช้เวลาทำงานนัดเจอกับซูเหวยหรานเป็นการส่วนตัว

ดังนั้นเขาจึงทำให้เธอถูกดู

ดังนั้นตั้งแต่เมื่อวานจนถึงตอนนี้เขาจึงบั่นหน้าหงิก ซักสีหน้าใส่เธอ

ทั้งหมดเป็นความเข้าใจผิด

แต่ทำไมเมื่อวานเธอถึงไม่พูดให้เข้าใจล่ะ

"ตั้งนั้นที่คุณกลางานเช้าวันนี้ เพราะคุณไปตรวจสอบการใช้ไฟฟ้าจริงของบริษัทเอ็กซ์เทรอส แล้วทำไมคุณไม่บอกผมตรงๆ"

แทนที่ลูจี้หมีงจะบอกว่ากำลังซักถาม เรียกว่าเป็นการกอบกู้เกียรติให้ตัวเองดีกว่า

"...มันเป็นความผิดของตนเอง" หนึ่งเหมิงอึ้งไปพักใหญ่แล้วรับผิดไว้เอง จะพูดตรงๆ ก็ไม่ได้ว่าเมื่อวานอารมณ์เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายของคุณมันหลุดจากการควบคุมอีกแล้ว ไม่ได้ให้โอกาสฉันอธิบายเลยพี่ชาย

อย่างไรเสียเขาก็เป็นเจ้านาย เธอจะฉีกหน้าเจ้านายคนก่อนต่อหน้าเจ้านายคนปัจจุบันได้อย่างไร นอกจากนี้เจ้านายคนปัจจุบันยังขึ้นชอบเจ้านายคนก่อนของเธออีก

สื่ออิงรีบแสดงทักษะใกล้เคียงสถานการณ์ "หนึ่งเหมิง นี่เป็นความผิดของคุณแล้วนะ ครั้งหน้าอย่าลืมหมาบอกประธานลูให้ชัดเจนสิ!"

หนึ่งเหมิงรีบรับคำ ยอมรับเอาความผิดไว้เต็มๆ อีกครั้ง

แต่ลูจี้หมีงกลับพูดขึ้นมาว่า "ประธานสื่อ จะโทษเธอก็ไม่ได้ เมื่อวานผมไม่ได้ให้โอกาสเธออธิบายรายละเอียด"

เจิงอวีหึงมองลูจี้วัยเด็กของเขาเหมือนคนเง่าคนหนึ่ง นายบ้าไปแล้วหรือเปล่า จะเหยียบย่ำตัวเองยังงี้ก็ไฉนหรือ คนอื่นเขาแค่พูดพ้อเป็นพิธีก็พุ่งออกไปปกป้อง คนนี้เสียเสีย!

สื่ออิงจบการสนทนาที่อึดอัดนี้ทันที เธอหันไปถามหนึ่งเหมิงว่า "จริงสิ หนึ่งเหมิง หลังจากคุณไปที่สำนักงานการไฟฟ้าส่วนท้องถิ่น คุณสอบถามเรื่องการใช้ไฟฟ้าได้อย่างไร พวกเขาคงไม่ได้ตอบคำถามคุณทันทีที่คุณถามหรือไม่ใช่ไหม"

คำถามนี้ของสื่ออิงตรงกับข้อสงสัยที่อยู่ในใจของลูจี้หมีงด้วย

ในตอนหนึ่งเองหนึ่งเหมิงก็มองไปที่เจิงอวีหึงแล้วยิ้มออกมา

"ต้องขอบคุณประธานเจิง! เขาช่วยสร้างคอนเน็กชันให้ฉัน!"

เจิงอวี๋หังเชิดหน้าขึ้นและพูดอย่างภาคภูมิใจว่า "เรื่องเล็กน้อย ไม่ต้องเกรงใจ!"

ลู่อี้หิงชำเลืองมองเขาแวบหนึ่ง ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเจ้าโง่นี้ถึงทำหน้าที่ภูมิใจ

หญิงเหมิงบอกสื่ออิงว่าเพราะเจิงอวี๋หังทำธุรกิจในท้องถิ่นนั้นและกิจการก็ใช้ไฟฟ้ามาก ดังนั้นเธอจึงคิดถึงเจิงอวี๋หังทันทีว่าสามารถพูดคุยกับสำนักงานการไฟฟ้าส่วนท้องถิ่นได้หรือไม่ จะให้เธอเข้าไปตรวจสอบการใช้ไฟฟ้าของบริษัทเอ็กซ์ได้หรือไม่

เมื่อคิดวิธีนี้ได้แล้วเธอก็โทรหาเจิงอวี๋หังเพื่อสอบถามถึงความเป็นไปได้ เจิงอวี๋หังตอบกลับมามีความรวดเร็วว่าไม่มีปัญหา และบอกเธอว่าเขาได้บอกกล่าวทางนั้นไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เมื่อเธอไปถึงสำนักงานการไฟฟ้าก็ติดต่อหัวหน้าแผนกคนหนึ่งโดยตรงได้เลย

ลู่อี้หิงจึงเข้าใจแล้วว่าที่แท้เมื่อวานที่หญิงเหมิงรับสายและคุยโทรศัพท์ตรงทางเดินนั้นน่าจะกำลังสนทนากับเจิงอวี๋หัง

ลู่อี้หิง เขาก็รู้สึกปวดใจขึ้นมา ความรู้สึกนี้คล้ายกับตอนที่รู้ว่าอาเม็งมีแฟนแล้ว เห็นอยู่ว่าคนที่ควรพึ่งพาเขากลับวิ่งไปหาคนอื่น

แต่จะโทษใครได้ ต้องโทษตัวเองเท่านั้น เมื่อวานหญิงเหมิงถามเขาชัดๆ

'ประธานลู่อี้ คุณมีคอนเน็กชันกับคนในเมืองเอ็กซ์ไหม'

'ไม่มี'

'ประธานลู่อี้ คุณช่วยถามเจิงอวี๋หังให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ'

'แน่นอนว่าไม่ได้อยู่แล้ว'

เขาตำหนิหญิงเหมิงว่าไม่แยกแยะระหว่างเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัว ตอนนี้คิดว่าเป็นเขาต่างหากที่ไม่แยกแยะระหว่างเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัว เขาไม่แยกแยะจนทำให้สูญเสียความสามารถในการตัดสินใจเหมือนที่ผ่านมา วันนี้เขากลับมองไม่เห็นปัญหาต่างๆ ในบริษัทจัดการพลังงาน

เลยสักนิดเดียว

ปัญหาเหล่านี้หนึ่งเหมิงพูดขึ้นมาอย่างฉะฉานทั้งหมด
นี่เป็นครั้งแรกที่อดีตเลขาฯ ทำให้ลูจี้หมิงรู้สึกอับอายขึ้นมา

สื่ออิงถามหนึ่งเหมิงว่านอกจากปัญหาข้างต้นแล้ว บริษัทจัดการ
พลังงานยังมีประเด็นอื่นๆ อีกไหม

หนึ่งเหมิงบอกว่ายังมีอีก นั่นก็คือองค์กรฟังก์พาลูกค้ารายใหญ่มาก
ลูจี้หมิงพิจารณาตัวเองแล้วก็รู้สึกละอายใจ รีบใช้ความเป็นมืออาชีพ
ของเขามาวิเคราะห์เรื่องนี้ทันที

"ลูกค้ารายใหญ่เหล่านี้กับบริษัทจัดการพลังงานสามารถรักษา
ความร่วมมือได้ เกี่ยวข้องกับญาติของผู้ถือหุ้นที่เป็นผู้บริหารในสำนักงาน
เทศบาลเมืองไซ่โหม พวกเขาเห็นแก่หน้าผู้บริหารคนนั้นจึงตกลงที่จะ
ร่วมมือกัน?"

หนึ่งเหมิงพยักหน้าอย่างไม่ลังเล "ใช่ค่ะประธานลู่ คุณพูดได้ถูกต้อง"
คำพูดนี้ทำให้ลูจี้หมิงที่กำลังอับอายรู้สึกสบายใจขึ้นไม่น้อย
ที่ดิน สิทธิบัตร เงินรางวัลจากรัฐบาล การฟังก์พาลูกค้ารายใหญ่
สำหรับปัญหาเหล่านี้สื่ออิงและลูจี้หมิงจะดำเนินการถกกันต่อ
สื่ออิงเอ่ยขึ้นก่อนว่า "ปัญหาเรื่องการใช้ที่ดินมาลงทุน อย่างที่ประธานลู่
เคยพูดไว้ ขั้นตอนทางกฎหมายเป็นไปอย่างถูกต้อง ต่อให้มีญาติคอย
ช่วยเหลือจึงจะสามารถประมูลที่ดินได้ แต่ดูจากด้านกฎหมายแล้วก็ไม่เห็น
ปัญหาอะไร

ส่วนด้านสิทธิบัตร ก็ให้บริษัทเจรจากับผู้จดสิทธิบัตร พยายามที่จะ
โอนสิทธิ์ของสิทธิบัตรมาอยู่ภายใต้ชื่อของบริษัท ถ้าจำเป็นก็โอนหุ้นให้กับ
ผู้จดสิทธิบัตร เพื่อให้แน่ใจว่าบริษัทสามารถนำเทคโนโลยีนี้ไปใช้ได้
ในอนาคต

ส่วนเรื่องการทำสัญญาสร้างตัวเลขมาหลอกลวงรับเงินอุดหนุน
กับฟังก์พาลูกค้ารายใหญ่ ตราบใดที่ญาติคนนั้นสามารถคุมเกมไว้ได้ก็ไม่ใช่

เรื่องใหญ่อะไร อย่างไรเสียผลกำไรของธุรกิจนี้ก็ถือว่าน่าประทับใจมาก หากประเด็นเหล่านี้สามารถแก้ไขได้ เราลงทุนก้อนหนึ่งก่อน รอให้บริษัทระดมทุนรอบสองรอบสาม ถึงตอนนั้นเราถอนตัวออกก็ยังสามารถทำอะไรได้ในระยะเวลาอันสั้น แต่ก็อยู่บนเงื่อนไขที่ว่าญาติคนนั้นที่อยู่ในเมืองเอ็กซ์สามารถสนับสนุนไปได้นานๆ หรือไม่"

สื่ออิงแสดงความคิดของเธอออกมาแล้ว เธอมีแนวโน้มที่จะลงทุนในด้านนั้นแม้ว่าธุรกิจจะมีประเด็นปัญหามากมาย ความคิดนี้ของสื่ออิงเกินความคาดหมายของหึงเหมิงไปเล็กน้อย ที่แท้สื่ออิงก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เธอกลายเป็นคนหวังผลกำไรโดยไม่กลัวความเสี่ยง

หึงเหมิงอดคิดไม่ได้ว่าถ้าคนเราคลุกคลีอยู่ในตลาดทุนนานวันเข้าก็จะค่อยๆ กลายเป็นคนที่หวังผลประโยชน์โดยไม่หลบเลี่ยงภัยเลยหรือ

กลิ่นเหม็นของสาริตมีพลังเข้ายวมนมากมายขนาดนี้เชี่ยวชาญหรือถึงเวลาที่ลู่อี้หึงจะแสดงท่าทีบ้าง

แต่เขากลับมองหึงเหมิงแล้วพูดว่า "ผมอยากฟังว่าคุณจะพูดยังไวก่อน ผมคิดว่า การตรวจสอบของคุณไม่น่าจะหยุดอยู่แค่นั้น" เขามีเหตุผลที่จะเชื่อว่าวันหนึ่งการที่เธอออกไปรับสายและคุยโทรศัพท์ค่อนข้างบ่อย ถ้าแค่ติดต่อกับเจิงอวี้หังก็คงไม่มีสายเรียกเข้ามาขนาดนั้นแน่

ดังนั้นเธอต้องติดต่อคนอื่นด้วยแน่นอน

หึงเหมิงหันไปมองสื่ออิง สื่ออิงพยักหน้าให้เธอเป็นการบอกว่าถ้ามีการตรวจสอบอื่นๆ ก็ให้พูดต่อไปเลย ไม่ต้องกังวลใจ

หึงเหมิงดันแว่นตาแล้วพูด "สิ่งที่ฉันจะพูดต่อไปนี้ไม่อยากให้เผยแพร่ต่อ ทุกท่านโปรดฟังแล้วก็ปล่อยให้ผ่านเลยไป เรื่องเป็นอย่างนี้ ฉันถามเพื่อนคนที่ เป็นข้าราชการคนนั้นว่าญาติของผู้ถือหุ้นของบริษัทจัดการพลังงานจะมีความก้าวหน้าทางการเมืองอย่างไร ถ้าเขามีรากฐานที่มั่นคงอยู่ได้ฉันไม่ใหญ่ยอมเย็นสบาย เราก็สามารถลงทุนในธุรกิจนี้ได้" หึงเหมิงพูดประโยคนี้ก็เพื่อรักษาหน้าสื่ออิงที่เพิ่งพูดไปเมื่อครู่ "แต่เพื่อนฉันบอกว่า

เมื่อเร็ว ๆ นี้เมืองของพวกเขากำลังปราบปรามการทุจริตและอีกไม่นานก็จะมีการเปลี่ยนแปลงหลายตำแหน่ง เขายังบอกอีกว่าเรื่องนี้ไม่มีสัญญาณเตือนใดๆ มาก่อน ขณะที่ผู้นำหลายคนกำลังประชุมอยู่ ทางตำรวจก็รีบบุกเข้าไปจับตัวคนแล้ว ตามคำบอกเล่าของเขา แม้แต่เวลาจะกระโดดตึกก็ยังไม่มีการเข้าไปก๊อกล็อกตัวคนไว้เลย"

เมื่อพูดถึงตรงนี้หนึ่งเหมิงก็หยุดนิ่ง

บทสรุปไม่สามารถพูดออกมาจากปากของเธอได้ ถ้าเธอพูดว่ารากฐานของบริษัทนี้ไม่มั่นคง ไม่แน่นอน อาจถูกพังลงได้ บริษัทนี้มีความเสี่ยง เราไม่สามารถลงทุนได้ ถ้าเช่นนั้นก็เท่ากับว่าเธอกำลังหักหน้าสื่ออิงอย่างชัดเจน

ดังนั้นข้อสรุปนี้จะต้องให้สื่ออิงพูดด้วยตัวเอง

"ถ้าเป็นแบบนี้คงไม่มีใครรับประกันได้ว่าญาติคนนี้จะไม่เป็นอะไร และถ้าเกิดเรื่องขึ้นจะต้องเกี่ยวข้องกับบริษัทนี้แน่นอน ดูเหมือนว่าการลงทุนครั้งนี้จะมีความเสี่ยงมาก ประธานลู๋ ตีลนี้เราปล่อยเถอะ ไม่ลงทุนแล้วกัน"

ลู๋จีหิงพยักหน้าและบอกว่าได้ เชื่อประธานสื่อไม่ผิดแน่

หลังจากกล่าวคำชมออกไปเขาก็จ้องหนึ่งเหมิง

เธอกำลังเก็บข้าวของอย่างเงียบๆ เมื่อครู่เธอทำได้พอเหมาะพอดี พูดประเด็นปัญหาออกไป แล้วยังไว้หน้าเจ้านายของเธออีกด้วย

เมื่อคิดถึงอดีต เขาเป็นคนที่ได้รับความพอเหมาะพอดีของเธอ เพราะเธอคือเลขชาย ส่วนตัวของเขา แต่ตอนนี้เธอกลายเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของคนอื่น

ลู๋จีหิงมองหนึ่งเหมิงเงียบๆ

เขามักจะรู้สึกว่ามีบางอย่างที่เปลี่ยนไป การเปลี่ยนแปลงคือการลอกคราบ ทั้งสิ่งที่เขาเห็นและสิ่งที่เขาไม่เห็น

การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้เขาอดที่จะเข้าไปใกล้เธอไม่ได้

เมื่อเข้าไปใกล้ๆ แล้วยังทำให้เขาได้เห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ชัดเจนและ

ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในที่สุดลูจี้หมิงและสื่ออิงก็หาคำอธิบายที่จะไม่ลงทุนในบริษัทจัดการพลังงานได้

เข้าสู่เดือนธันวาคมได้ไม่นาน ทางมณฑลก็มีการเปลี่ยนแปลงบุคลากรครั้งใหญ่

สื่ออิงให้หนังสือหมิงสอบถามจากเพื่อนดู ผลก็คือรากฐานของญาติคนนั้นสั่นคลอนแล้ว เขาถูกย้ายไปยังเมืองชั้นรองทันที

หลังจากนั้นสื่ออิงก็ให้สอบถามเป็นการส่วนตัวถึงความทะเยอทะยานของบริษัทจัดการพลังงานที่จะเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์ ก็ปรากฏว่าไม่มีแล้ว

สื่ออิงพูดกับหนังสือหมิงว่า "คราวนี้คุณสร้างผลงานใหญ่ได้อีกครั้ง หนังสือ หมิง สู้ๆ นะ ทำผลงานออกมาอีก ให้คนข้างนอกได้เห็น ถึงเวลานั้นฉันจะได้เลื่อนขั้นให้คุณเป็นผู้อำนวยการฝ่ายการลงทุนอย่างเต็มปากเต็มคำสักที"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HS0CCc>